

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1998 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 3ο • ΦΥΛΛΟ 119ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

Την Πέμπτη 29 Γενάρη ξεκίνησε στο Νταβός της Ελβετίας η ετήσια συνάντηση του Παγκόσμιου Οικονομικού Forum (WEF), μια καπιταλιστική οργάνωση η οποία ουσιαστικά αποτελεί την άτυπη κυβέρνηση του πλανήτη. Η ετήσια συνάντηση του WEF είναι το υπέρτατο καπιταλιστικό συνέδριο κατά τη διάρκεια του οποίου επιδιώκεται, όπως αναφέρει το ίδιο το WEF, η "αναγνώριση νέων οικονομικών, πολιτικών, κοινωνικών και πολιτιστικών κατευθύνσεων". Αυτή τη στιγμή, κεντρική θέση σε αυτές τις "κατευθύνσεις" καταλαμβάνει η Πολυμερής Συνθήκη για τις Επενδύσεις (MAI), σχετικό άρθρο με την οποία δημοσιεύθηκε την περασμένη βδομάδα στο ΑΛΦΑ. Αν ο ΟΟΣΑ (Οργανισμός για την Οικονομική Συνεργασία και Ανάπτυξη) πετύχει τους στόχους του, αυτή η συνθήκη θα υπογραφεί από τα 29 μέλη του τον Μάη αυτής της χρονιάς. Το αναμενόμενο είναι πως οι χώρες που δεν είναι μέλη του ΟΟΣΑ δεν θα έχουν άλλη επιλογή παρά να υπογράψουν κι αυτές τη συνθήκη. Όπως εξηγήθηκε στο άρθρο του προηγούμενου φύλλου, η MAI θα σημάνει την ολοκληρωτική μεταφορά της εξουσίας στις πολυεθνικές. Η υπογραφή της συνθήκης αποτελεί το τελικό και οριστικό βήμα προς μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία, χωρίς

κανένα όριο ή σύνορο για το κεφάλαιο. Σε αυτή την παγκοσμιοποιημένη οικονομία θα μετράει περισσότερο από ποτέ το δικό του ισχυρότερο ενώ θα εξαφανιστεί κάθε περιορισμός της καπιταλιστικής απληστίας και εγωισμού. Σε αυτό το άρθρο θα επιχειρηθεί να δοθεί μια εξήγηση για το πως φτάσαμε ως εδώ, να εξηγηθεί ο ρόλος του WEF. Στην εποχή της υπερτεχνολογικής ανάπτυξης αρχίζει να φαίνεται αναπόφευκτο το τέλος των εθνικών συνόρων, ωστόσο η επιλογή της μονόπλευρης οικονομικής παγκοσμιοποίησης κάθε άλλο παρά αναπόφευκτη είναι. Αντίθετα, πρόκειται για μια συνειδητή επιλογή ή καλύτερα επιθυμία των πολιτικών και οικονο-

μικών ηγετών, οι οποίοι, στη μανία τους για οικονομική "ανάπτυξη" και μεγιστοποίηση των κερδών των εταιρειών διάλεξαν το δρόμο της παγκοσμιοποίησης. Σταδιακά, η πλανητική οργάνωση της εργασίας μετατρέπεται σε φυλακή όπου οι μόνες -απρόσιτες- τρύπες στους τοίχους της είναι οι τρύπες στη σφαίρα του όζοντος. Ο μόνος τρόπος διατήρησης της κοινωνικής ειρήνης είναι η συνεχής εμφάνιση προϊόντων-σκουπιδιών και η μετατροπή των ανθρώπων σε φυλακισμένους καταναλωτές.

Όλα όσα δεν θα ήθελαν να ξέρετε γι' αυτό το "παιχνίδι κυριαρχίας" των πολυεθνικών, στις σελίδες 4 και 5 της εφημερίδας

ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΕΙ ΝΟΜΟΣ Η ΣΙΩΠΗ

Στις 26 Γενάρη, η εισαγγελία Θεσσαλονίκης κατάσχεσε τα μηχανήματα τριών "παράνομων" ραδιοφωνικών σταθμών από το πάρκο κεραίων στο Χορτιάτη. Ανάμεσα σε αυτούς και του Ράδιο Ουτοπία. Κατασχέθηκαν μηχανήματα του σταθμού, τα οποία είναι απαραίτητα για την εκπομπή, σταμάτησαν την παροχή του ηλεκτρικού ρεύματος και παράλληλα προχώρησαν και στην προσαγωγή ενός μέλους του σταθμού.

Δεν είναι η πρώτη φορά που επιχειρείται να φιωθεί η αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνική ραδιοφωνία. Στην φάση αυτή όμως φαίνεται πως το ξεκαθάρισμα της μπάντας των fm υπερβαίνει την διαδικασία του σχετικού νομοσχεδίου που δεν έχει ολοκληρωθεί ακόμα, και περνά στη φάση της επιτόπου και άμεσης καταστολής των "παράνομων" σταθμών. Σαν αφορμή παρουσιάζεται η πτώση του Γιάκοβλεφ, όσο κι αν έχει διαψευστεί από επίσημα χείλη η παρεμβολή των ραδιοφωνικών συχνοτήτων σ' αυτές των αεροπλάνων. Και η καταστολή βέβαια ξεκινά από τους "μικρούς" και τους "αδύναμους" σταθμούς.

Κάνουν όμως λάθος να κατατάσσουν το ράδιο Ουτοπία σε αυτήν την κατηγορία. Χωρίς διασυνδέσεις με την εξουσία, με φανερό την αντίθεσή μας

με λογικές και πρακτικές διευθυντών και εξειδίκευσης, διαφήμισης και "εργενικών" χορηγιών, της πληροφορίας αλλά και της μουσικής ως εμπόρευμα, της λογικής του κέρδους, των "έξυπνων" σχολίων από ειδικούς. Όμως με αμφίδρομες σχέσεις και ανοιχτά πάντοτε τα μικρόφωνα στα κοινωνικά κινήματα αντίστασης στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, γιά την προώθηση μιας ελευθεριακής αντίληψης για την κοινωνία.

Μπορεί λοιπόν να είμαστε οι "μικροί" της μπάντας, αφού είμαστε ο ραδιοφωνικός σταθμός που εκπέμπει στα χαμηλότερα όρια ισχύος, όμως σίγουρα δεν είμαστε αδύναμοι. Το κίνημα αλληλεγγύης, όποτε στο παρελθόν χρειάστηκε, τους το έδειξε ξεκάθαρα.

Δεν διαπραγματευόμαστε την ύπαρξη της αυτοδιαχειριζόμενης κοινωνικής ραδιοφωνίας.

Δεν θα αφήσουμε το νόμο να μας επιβάλει την σιωπή.

Θα μας βρουν μπροστά τους.

Η καταστολή δεν θα περάσει
Να μη γίνει νόμος η σιωπή

Ράδιο Ουτοπία
107,7 στα FM

Τρεις του Σεπτέμβρη να περνάς...

Νωρίς το βράδυ του προηγούμενου Σαββάτου, ο Αλέξης Καλοφωλιάς είχε την ατυχία να περνά έξω από τα γραφεία της Χρυσής Αυγής, στην οδό 3ης Σεπτεμβρίου. Η παλαιστινιακή μαντήλα που φορούσε ενεργοποίησε τα αντανακλαστικά τριών από τα φασιστοειδή που περιπολούσαν, όπως κάθε σαββατόβραδο που έχει συνέλευση η Χ.Α. Στην αρχή τον χτύπησαν από πίσω στο κεφάλι με ξύλο και στη συνέχεια, όταν έπεσε κάτω, του χτύπουσαν το κεφάλι στο πεζοδρόμιο...

Όλοι οι αυτόπτες μαρτύρες (καταστηματαρχες, περίοικοι) μιλούν για δολοφονική επίθεση,

φοβούμενοι -φυσικά- να το καταθέσουν. Κανένας δεν μπαίνει στη μέση, κάποιος τηλεφωνεί στην αστυνομία, οι τρεις διασχίζουν την 3ης Σεπτεμβρίου και μπαίνουν τρέχοντας στο κτίριο που στεγάζεται η Χ.Α.

Ο ζητάς που έρχεται πρώτος, διαβιβάζει ότι "πιθανόν πρόκειται για μέλη της Χ.Α." και ζητά από τον Αλέξη να περιμένει για να αναγνωρίσει τους δράστες της δολοφονικής απόπειρας. Οι τραυματιοφορείς που βλέπουν την κατάσταση του τον μεταφέρουν στο Γενικό Κρατικό.

Από εκεί και πέρα αναλαμβάνουν οι ασφαλίτες

Συνέχεια στη 2η σελίδα

ΟΧΙ
στο
φίλμ
του
Ράδιο
Ουτοπία

Πορεία
Παρασκευή
30 Γενάρη
6.00μμ
Καμάρα

ANTIEΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ/ΣΤΡΙΕΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '95

Περισσεύει αλληλεγγύη... ΓΙΑ ΤΟΥΣ "ΜΠΑΤΣΟΥΣ ΤΟΥ ΜΥΑΛΟΥ";

Από τον περασμένο Αύγουστο, όταν εξαγγέλθηκαν οι προθέσεις του υπουργείου παιδείας, παραμένει σίγουρο πως ούτε το μέγεθος της επιχειρούμενης εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης έχει γίνει αντιληπτό, ούτε βέβαια υπάρχει ικανοποιητική πληροφόρηση πάνω στο θέμα. Τα μεγαλόπνοα σχέδια του Αρσένη δημιούργησαν τριβές και αντιδράσεις, αλλά είναι ακόμη αμφίβολο κατά πόσο αυτές θα υπερβούν τις συνεχιζόμενες οπτικές. Μια σειρά από διατάγματα θα ακολουθήσει και το υπουργείο ελπίζει να εξέλθει νικηφόρα από τις διαδοχικές αντιπαραθέσεις

λική μονάδα αυτό-αξιολογείται στο τέλος κάθε διδακτικού έτους. Ο διευθυντής αξιολογεί ("σε κλίμακα από 10-μέχρι και 50 μόρια") τους εκπαιδευτικούς αναφερόμενος "στην υπηρεσιακή συνέπεια, την υπευθυνότητά" τους, "την ανάπτυξη πρωτοβουλιών" (!) από μέρους τους και "τη συνεργασία και επικοινωνία" τους με τους συναδέλφους, γονείς και τους μαθητές. Ο προϊστάμενος του γραφείου εκπαίδευσης αξιολογεί τις σχολικές μονάδες, τους διευθυντές τους και τους εκπαιδευτικούς που εργάζονται στο γραφείο εκπαίδευσης. Ο προϊστάμενος της διεύθυνσης εκπαίδευσης

σε όλες τις περιπτώσεις συνεργασίας τους" και τα στοιχεία που συνέλεξε "από την παρακολούθηση δύο τουλάχιστον διδασκαλιών του εκπαιδευτικού". Αξιολογεί "την επισημονική κατάρτιση του εκπαιδευτικού" και "την παιδαγωγική και διδακτική του ικανότητα". Αξιολογεί και τους διευθυντές, συγκρίνοντας τις δικές του εκθέσεις για τους εκπαιδευτικούς του κάθε σχολείου με αυτές των διευθυντών.

Αναγκαία προϋπόθεση για την μονιμοποίηση των δασκάλων και των καθηγητών είναι "η σύνταξη έκθεσης παιδαγωγικής και διδακτικής επάρκειας αυτών". Οι εκθέσεις αυτές συντάσσονται "κατά τη διάρκεια της δοκιμαστικής θητείας του εκπαιδευτικού" από το διευθυντή του σχολείου και το σχολικό σύμβουλο και εισάγονται στον υπηρεσιακό του φάκελο. Μετά το "τέλος της δοκιμαστικής θητείας" ο φάκελος αυτός μαζί με την επισημονική εργασία (!) και το σχέδιο υποδειγματικής διδασκαλίας, που οφείλει να συντάξει "ο αξιολογούμενος", εξετάζονται από τριμελή επιτροπή αξιολογητών. Στη διαδικασία περιλαμβάνονται υποβολή έκθεσης αυτό-αξιολόγησης και προφορική εξέταση, ενώ σε περίπτωση αποτυχίας ο "αξιολογούμενος" μπορεί να υποβάλλει ένσταση, οπότε δοκιμάζεται για μία ακόμη χρονιά για να κριθεί τελικά "από το κεντρικό υπηρεσιακό συμβούλιο". Οι ίδιες διαδικασίες ακολουθούνται και για την προαγωγή των μόνιμων εκπαιδευτικών (θα υπάρχουν πλέον πέντε βαθμοί στην κλίμακα των δημοσίων υπαλλήλων, οι οποίοι θα αποφέρουν ανάλογες μισθολογικές αυξήσεις).

Εκτάκτως, οι επιτροπές των αξιολογητών "επιλαμβάνονται, και χωρίς ένσταση, των εκθέσεων αξιολόγησης εκπαιδευτικού" μετά από ε-

ντολή του υπουργού "σε περίπτωση που υπάρχουν σοβαρές ενδείξεις επιστημονικής ή παιδαγωγικής ανεπάρκειας ή παρατηρείται σημαντική απόκλιση της ατομικής αξιολόγησής του και της αξιολόγησης του εκπαιδευτικού έργου της σχολικής μονάδας στην οποία ανήκει από το Σώμα Μόνιμων Αξιολογητών". Εξάλλου, επίσης εκτάκτως, μπορούν οι επιτροπές αξιολογητών να επισκέπτονται και ολόκληρες σχολικές μονάδες, "εκτός του επίσημου προγραμματισμού", πράγμα που όπως μαθαίνουμε από το γενικότερο κείμενο του νόμου μπορεί να οδηγεί ακόμα και στο κλείσιμο σχολείων.

Κάθε Αύγουστο η επταμελής Επιτροπή Αξιολόγησης Σχολικών Μονάδων (ΕΑΣΜ), διορισμένη από υπουργό, συγκροτεί τριμελείς επιτροπές αξιολογητών του εκπαιδευτικού έργου των σχολικών μονάδων, των προϊστάμενων διευθύνσεων και γραφείων εκπαίδευσης, των διευθυντών των σχολείων, των εκπαιδευτικών που είναι υπό δοκιμή ή έχουν υποβάλλει ένσταση και των Σχολικών Συμβούλων. Αξιολογούν την αποτελεσματικότητά τους χρησιμοποιώντας ερωτηματολόγια και δείκτες αξιολόγησης και μέτρησης του εκπαιδευτικού έργου που καταρτίζει η ΕΑΣΜ. Τελικά συντάσσουν εκθέσεις αξιολόγησης τις οποίες υποβάλλουν στην ΕΑΣΜ.

Δεν έχει εκδοθεί ακόμη το διάταγμα για τις ποινές που θα προβλέπονται σε περιπτώσεις αρνητικών εκθέσεων αξιολόγησης, αλλά τα παραπάνω είναι αρκετά. Το σχολείο που ετοιμάζουν βρωμιά από μακριά: δουλειά, επιτήρηση, ανταγωνισμό, ρουφιανιά. Και από τον κλοιό όλων αυτών των αξιών της αποδοτικότητας δεν θα ξεφεύγει κανείς, και φυσικά πάνω από όλα οι μαθητές. Τους περιμένει κι αυτούς,

εξάλλου, ένα προεδρικό διάταγμα περί αξιολόγησης...

Κάποιοι αρχίζουν να καταλαβαίνουν τι πάει να γίνει. Πορεία 1500 μαθητών την περασμένη Τρίτη στην Καβάλα, κινητοποιήσεις και καταλήψεις σε Βόλο, Κέρκυρα και αλλού. Και οι δάσκαλοι με τους καθηγητές να σκέφτονται στα σοβαρά μια νέα απεργία... Καιρός να απαντήσουμε. Η οικονομία δεν αστειεύεται. Τα αφεντικά δεν παίζουν.

Β.Ε.

Υ.Γ.: Καιρός να αρχίσουν ορισμένοι να ξεκολλάνε από τις ανιστορικές εμμονές τους και να πάψουν να στομπαίνουν τους υπαρκτούς κοινωνικούς αγώνες, αρκούμενοι σε «αυτονόητες» διαπιστώσεις του τύπου: «Έτσι κι αλλιώς το σχολείο είναι πάντα η ίδια φυλακή». Καιρός να δουν την πραγματικότητα κατάφαστα, αντί να αρέσκονται στη νεφελώδη συνθηματολογία του τύπου: «Καμιά αλληλεγγύη στους μπάτσους του μυαλού».

Εκδηλώσεις

★ Τη Δευτέρα 2 Φεβρουαρίου, στο αμφιθέατρο του ΤΕΙ Λάρισας θα πραγματοποιηθεί συναυλία με τοπικά συγκροτήματα, το μεσημέρι.

Το απόγευμα της ίδιας μέρας, θα πραγματοποιηθεί προβολή των ντοκουμέντων video σχετικά με την ειρηνική αντίσταση των Ζαπατιστικών κοινοτήτων ενάντια στο στρατό και τη δράση των παραστρατιωτικών στο Acteal, όπου και έγινε η μεγάλη σφαγή το Δεκέμβριο. Το υλικό είχε προβληθεί σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη

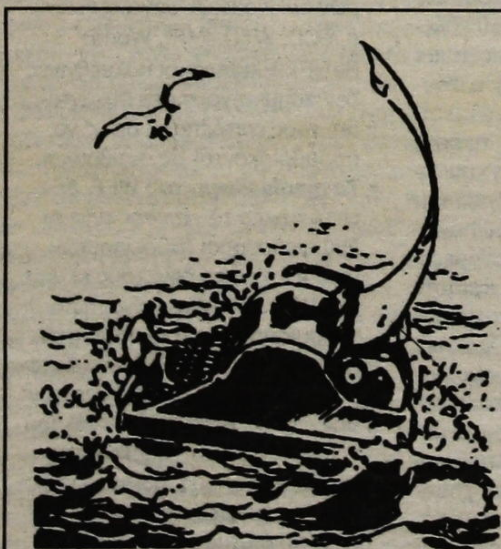

που προσεκτικά επιλέγει.

Το βασικό εργαλείο του εκπαιδευτικού συστήματος που μας υπόσχονται είναι η αυστηρή αξιολόγηση όλων ανεξαιρέτως των φορέων της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Το προεδρικό διάταγμα για την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών έχει ήδη δημοσιευτεί και είναι χαρακτηριστικό:

"Η αξιολόγηση του εκπαιδευτικού έργου και των εκπαιδευτικών γίνεται από: α) τους διευθυντές των σχολικών μονάδων, β) τους προϊστάμενους των γραφείων εκπαίδευσης, γ) τους προϊστάμενους των διευθύνσεων εκπαίδευσης, δ) τους σχολικούς συμβούλους και ε) τους μόνιμους αξιολογητές". Κάθε σχο-

αξιολογεί τους προϊστάμενους των γραφείων εκπαίδευσης και τους υφιστάμενους αυτού. Ο σχολικός σύμβουλος "επικοινωνεί" συνεχώς με τους εκπαιδευτικούς σε "ενημερωτικά σεμινάρια και επιμορφωτικές συναντήσεις", "συνεργάζεται" μαζί τους "για αναζήτηση λύσεων σε επιστημονικά, παιδαγωγικά και διδακτικά θέματα" και επισκέπτεται το σχολείο και την αίθουσα διδασκαλίας. Συντάσσει τις εκθέσεις του ("σε κλίμακα από 10 μέχρι και 50 μόρια") εκτιμώντας "την ενεργητική συμμετοχή του εκπαιδευτικού

Ζούμε την απομόνωση κάθε στιγμή ακόμα και μέσα στο κεφάλι μας, προσπαθώντας να μάθουμε την αλήθεια. Γιατί η αλήθεια θέλει δράση για να επαληθευτεί και όχι άραγμα στον καναπέ με το τηλεκοντρόλ στο χέρι και μαθαίνοντας για τις «φτιαγμένες» ειδήσεις. Ακόμα και ο θάνατος του διπλανού έγινε μια κακόγουστη συνήθεια. Έτσι περνώντας αυτή η ζωή γινόμαστε οι «φιλήσυχoi και νομοταγείς πολίτες», που εφησυχάζουν με την δική τους ασφάλεια και τη δική τους μίζερη συνείδηση. Αρνηθήκαμε ακόμα και την διαφορετικότητα του εαυτού μας, ξεπουληθήκαμε στη μάζα.

Τώρα τελευταία κιάλας αρχίζουμε να εκφράζουμε την «μαζική» γνώμη. Κριτική σε όλους και όλα, αλλά όχι στον εαυτό μας. Καταστρο-

φή της φύσης εσωτερική και εξωτερική. Αδιαφορία για την βίαιη καταστολή των προσωπικών μας ελευθεριών. Δεν υπάρχουν πια οι παρές, οι γνήσιοι φίλοι, ο πραγματικός έρωτας, η συνεχής αναζήτηση της αλήθειας και όχι η λησταιστική εφημέρωση. Αόρατοι μπάτσοι είναι όλη τη ζωή σου στο κατόπι σου. Τα όρια στενεύουν επικίνδυνα και εμείς ευχαριστούμε το «θεό χρήμα» που μας έχει καλά μέσα στα χάρτινα συναισθήματα και όνειρα

Μέσα σε όλα αυτά, ακόμα και ο έρωτας έχει γίνει ένα είδος χλευασμού προς αυτόν ο οποίος τον εκφράζει από την αποβλακωμένη μάζα. Σαν λένε «Α! φίλε σήμερα δεν μπορείς ούτε να αγαπάς ούτε να ερωτευτείς εάν πρώτα δεν πας με τα δικά μας μέτρα και σταθμά».

Με λίγα λόγια, κουρέψου, φόρα κανά κουστούμι, γίνε λίγο μαλάκας, λίγο γλειφτής, του κάθε αφεντικού σου, που και που γάμα την γυναίκα σου, δέρε τα παιδιά σου, κατάδωσε τους φίλους σου αν δεις ότι ξεφεύγουν απ' τους συμβιβασμούς που θέτει η εξουσία.

Ακούμε για Μπαλάφα, για Τσουτσουβή, για Μπουκουβάλα και τώρα τελευταία για το Μαζιώτη και πάλι καθόμαστε στα «αυγά» μας. Πολύ λίγοι πλέον αντιστέκονται στην παραπληροφόρηση και στην κοροϊδία απέναντι στο αστυνομικό κράτος. Τον αγωνιστή Νίκο Μαζιώτη μπορεί να μην τον ξέρω, αλλά αυτό που ξέρω και που ξέρουμε όλοι είναι ότι το κράτος σίγουρα βρήκε ένα άλλον ακόμα για να τα φορτώσει όλα στην πλάτη του και στην πλάτη του κάθε Μαζιώτη που θα αντιστέκεται στα σατανικά και επικίνδυνα παιχνίδια τους.

Γι' αυτό λοιπόν τέρμα στην παραπληροφό-

ρηση, τέρμα το σκύψιμο του κεφαλιού, τέρμα στον σεβασμό απέναντι στον νόμο, τέρμα στις συλλήψεις, φυλακίσεις και ξυλοδαρμούς αγωνιστών για την πραγματική ελευθερία. Τέρμα και στον οποιοδήποτε θεσμό, είτε αυτό είναι κράτος, είτε οικογένεια ή εκκλησία ή οτιδήποτε άλλο θεσμό. **ΟΧΙ ΑΛΛΟΙ ΘΕΣΜΟΙ ΚΑΙ ΝΟΜΟΙ.**

Τέρμα στην φτηνή υποκρισία των πολιτικών και του κάθε οργανισμού που κράτους που θέλει να περιορίσει τις ελευθεριακές φωνές. Η οργή ανήκει τώρα σε μας και θα πέσει πάνω στα κεφάλια της εξουσίας σαν κεραυνός εν αιθρία. Η υπομονή τελείωσε και η μόνη διέξοδος είναι η επανάσταση απέναντι στην όποια προκατάληψη και στενοκεφαλιά περιορίζει τον άνθρωπο.

Υπάρχουν κάποιοι που λένε ότι είμαστε πολύ λίγοι για να μπορέσουμε να αντισταθούμε σε αυτούς που έχουν τη δύναμη και τα μέσα. Μεγάλο ψέμα και υποκρισία αυτό γιατί και οι Ζαπατίστας στο Μεξικό μια χούφτα Ινδιάνοι ήταν όταν ξεκίνησαν τον αγώνα τους την πρωτοχρονιά του 1994 και τώρα έχουν αλλάξει πολλά πράγματα και καταστάσεις και εκατοντάδες χιλιάδες πήγαν με το μέρος τους. Τι καλύτερο τωτικό από αυτό, όταν γνωρίζεις ότι σε κάθε επανάσταση πάντα οι λίγοι κάνουν την αλλαγή.

Τέλος πάντων, δεν θέλω να σας κουράσω άλλο με λόγια γιατί από εδώ και πέρα πρέπει να μιλάνε οι πράξεις και η αγωνιστικότητα του καθενός. Στέλνω του αγωνιστικούς χαιρετισμούς μου σε κάθε γωνιά της Ελλάδας, αλλά και σε όλο τον κόσμο και με ελπίδα για την επανάσταση που θα έρθει πιστεύω πολύ σύντομα.

Χ. Μ. Βόλος

Από αυτό το φύλλο δεν συμμετέχω πια στο ΑΛΦΑ. Εκτιμώ ότι η συμμετοχή ο εγγεγραμμένος έχει φτάσει πια στα όριά της. Πιστεύω όμως ότι ο σπόρος που έριξε η εφημερίδα θα αποδώσει καρπούς

Γ.Α.

Αλφα
ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 119

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΓΑΤΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfanarc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Καπιταλιστές όλου του

Οι παίκτες του παιχνιδιού

Στο πεδίο της διεθνούς πολιτικής υπάρχουν διάφορες κατηγορίες παικτών. Στην πρώτη ανήκουν οι τεχνοκράτες, τα "γκρίζα ποντίκια" ειδικοί στην κοτόφθαλμη ηλιθιότητα, οι οποίοι την τελευταία δεκαετία αποκτούν συνεχώς περισσότερη εξουσία. Άγνωστοι και ανώνυμοι και κερδίζουν τις θέσεις τους χάρη στην ικανότητά τους να υπακούουν και στην εξειδίκευσή τους σε συγκεκριμένες πολιτικές. Η επίσημη αποστολή τους είναι να συμβουλευτούν τους πολιτικούς και να θέτουν σε εφαρμογή τις πολιτικές τους. Οι πολιτικοί έρχονται και παρέρχονται, αλλά οι τεχνοκράτες συχνά αποτελούν τον μοναδικό σταθερό παράγοντα στη διαμόρφωση των πολιτικών επιλογών. Μια άλλη κατηγορία είναι οι εκλεγμένοι εκπρόσωποι, οι πολιτικοί, άνθρωποι διψασμένοι για εξουσία που τους αρέσει να μιλούν στο όνομα των άλλων. Η τελευταία και αναμφίβολα ισχυρότερη κατηγορία, αποτελείται από τους εκπροσώπους των πολυεθνικών. Οργανώνονται σε πολυάριθμες ομαδοποιήσεις, ο λόγος ύπαρξης των περισσότερων από τις οποίες συχνά δεν είναι ιδιαίτερα καθαρός. Αυτές οι ομαδοποιήσεις αρέσκονται να κρύβονται πίσω από αρχικά: EU¹, WTO², OECD³, MAI⁴, COREPER⁵, είναι μερικές μόνο από αυτές. Στην Ευρώπη μόνο υπάρχουν πολύ περισσότερες, στις οποίες οι τεχνοκράτες, οι πολιτικοί και οι εκπρόσωποι των πολυεθνικών παίρνουν αποφάσεις που αφορούν όλες τις όψεις της ζωής μας. Για το μέσο πολίτη είναι αδύνατο ακόμα και να καταλάβει πως λειτουργεί αυτός ο ιστός επιτροπών, ενώσεων και οργανισμών. Αυτό σημαίνει πως η φωνή των πολιτών δεν λαμβάνεται υπόψη στη λήψη των αποφάσεων. Σε μια προσπάθεια να κρύψουν αυτό το γεγονός, οι πολιτικοί έχουν διαμορφώσει ένα ακόμα πιο ακατανόητο συμβουλευτικό σύστημα επιτήρησης και συμμετοχής των πολιτών, το οποίο αποκλείει εντελώς κάθε συμμετοχή του πληθυσμού. Σε επίπεδο διεθνούς πολιτικής, υποτίθεται πως η συμμετοχή των πολιτών εξασφαλίζεται μέσα από συμβουλευτικούς κύκλους που οργανώνονται, για παράδειγμα, από τον WTO και τον OECD. Σε αυτούς τους συμβουλευτικούς κύκλους, προσκαλούνται Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις (NGO's) για να εκφράσουν τις απόψεις σχετικά με συγκεκριμένα ζητήματα. Για παράδειγμα, οι NGO's που προσκαλούνται σχετικά με περιβαλλοντολογικά ζητήματα, είναι το WWF και η GREENPEACE, ενώ για κοινωνικά ζητήματα προσκαλούνται εργατικές ενώσεις, όπως η Ευρωπαϊκή Ένωση Εργατών. Όπως είναι ευνόητο, οι οργανώσεις οι οποίες προσκαλούνται δεν διακρίνονται για την επαναστατικότητα τους. Ένα άλλο, περισσότερο πρακτικό πρόβλημα, είναι πως πολλές από τις NGO's δεν έχουν τα οικονομικά μέσα ώστε να συμμετάσχουν

στους διάφορους συμβουλευτικούς κύκλους, δεν μπορούν όλοι να πληρώσουν "το τρένο για τις Βρυξέλλες". Ακόμα και σε περιπτώσεις όπου εκπρόσωποι των NGO's καταφέρνουν να φτάσουν στα σημεία όπου γίνονται οι συμβουλευτικοί κύκλοι, πολύ συχνά αυτό συμβαίνει ενώ οι αποφάσεις έχουν ήδη πάρει τον δρόμο για το τυπογραφείο, όπως συνέβη και με την MAI. Η δυνατότητα των πολυεθνικών να επηρεάσουν τις αποφάσεις των κυβερνήσεων, είναι μια εντελώς διαφορετική ιστορία. Αντλώντας από μια αστείρευτη πηγή κλεμμένων (συγγνώμη "κερδισμένων") πόρων, οι πολυεθνικές έχουν διαμορφώσει ένα δίκτυο παράλληλων μηχανισμών κοντά σε κάθε θεσμό λήψης αποφάσεων ώστε να προστατεύουν και να προωθούν τα συμφέροντά τους. Αυτό που είναι περισσότερο τρομακτικό, είναι πως οι πολυεθνικές όλο και περισσότερο εκπροσωπούνται άμεσα στους θεσμούς λήψης αποφάσεων.

Μετά το τέλος του ψυχρού πολέμου -τη νίκη του καπιταλισμού επί του κρατικού κομμουνισμού- η υπεροψία των πολυεθνικών τις κάνει να αισθάνονται πως τα πάντα τους επιτρέπονται. Το όνειρό τους; Μια παγκόσμια οικονομία όπου οι πάντες και τα πάντα υπάρχουν απλά για να εξυπηρετούν τη μεγιστοποίηση των κερδών τους. Το όνειρό τους -ο εφιάλτης μας- απειλεί να γίνει πραγματικότητα, γιατί η MAI θα μετατρέψει όλη τη γη σε τσιφλίκι τους. Το ότι είναι έτοιμοι γι' αυτό, φαίνεται από τα επόμενα:

Κυρίες και κύριοι, σας παρουσιάζουμε την ανεπίσημη κυβέρνηση του πλανήτη

Κάθε χρόνο, στο Νταβός της Ελβετίας πραγματοποιείται το υπέρτατο καπιταλιστικό συνέδριο. Ονομάζεται "Παγκόσμιο Οικονομικό Forum" (WEF). Αυτή η άγνωστη για τους περισσότερους ανθρώπους οργάνωση ιδρύθηκε το 1971 και ήδη αποτελείται από τις 1060 πιο ισχυρές πολυεθνικές. Δεν μπορεί να γίνει μέλος του κάθε εταιρεία, "μόνο οι άξιες σεβασμού και αναπτυσσόμενες πολυεθνικές οι οποίες βρίσκονται στην κορυφή στον οικονομικό τους τομέα" γίνονται δεκτές στο κλαμπ της ελίτ των καπιταλιστών. Αν μια εταιρεία-μέλος παύσει να πληρεί τα κριτήρια, εκδιώχνεται. Το WEF λέει πως είναι "ανεξάρτητο, αμερόληπτο, και δεν συνδέεται με πολιτικά ή εθνικά συμφέροντα". Λένε πως αποστολή τους είναι "να βελτιώσουν την κατάσταση του κόσμου". Το WEF θέλει να το πετύχει αυτό "προωθώντας προνομίους, ανεπίσημες επαφές ανάμεσα στα υψηλότερα επίπεδα διαφόρων εταιρειών, όπως και ανάμεσα στις εταιρείες και τις πολιτικές δυνάμεις". Οργανώνει συχνές συναντήσεις ανάμεσα στις κορυφαίες πολυεθνικές, υψηλά ιστάμενους

πολιτικούς, την ακαδημαϊκή ελίτ και πρόσωπα-κλειδιά από τον κόσμο των media. Αυτές οι συναντήσεις πραγματοποιούνται σε "μια μοναδική ατμόσφαιρα κλαμπ".

Σύμφωνα με το WEF, οι κυβερνήσεις και οι εταιρείες, υποστηριζόμενες από την ελίτ των ακαδημαϊκών και των media, θα αντιμετωπίσουν τη μεγαλύτερη πρόκληση στο τέλος αυτού του αιώνα. Ποιά είναι αυτή; Η απάντηση είναι εύκολη... Αλλά μην ανησυχείτε, γιατί το WEF λέει πως "θέτει την ενεργητικότητά του στο δημόσιο και πλανητικό όφελος" και ποιος άλλος θα μπορούσε να το κάνει αυτό καλύτερα από τις 1060 μεγαλύτερες πολυεθνικές; Το WEF δεν επιχειρεί να κρύψει την παγκόσμια επίδρασή του και λέει πως "έχει παίξει ρόλο-κλειδί στην αναγνώριση νέων οικονομικών, πολιτικών, κοινωνικών και πολιτιστικών κατευθύνσεων και στην επιβολή στρατηγικών ώστε οι χώρες και οι εταιρείες να ενσωματώσουν αυτές τις κατευθύνσεις στις πολιτικές τους, προκειμένου να μεγιστοποιήσουν το δυναμικό τους". Το WEF έχει αμοιφθεί για το ρόλο του από τα Ηνωμένα Έθνη με την αναγνώριση του ως "Μη Κυβερνητική Οργάνωση Πρώτης Κατηγορίας". Έτσι, οι πολιτικοί έχουν νομιμοποιήσει και θεσμοποιήσει την επιρροή του WEF στις διεθνείς πολιτικές.

Το ετήσιο κλάμπινγκ

Η σημαντικότερη στιγμή του WEF είναι η ετήσια συνάντησή του κλαμπ στο Νταβός. Οι συμμετέχοντες είναι: οι 1060 εταιρείες-μέλη, εκπροσωπούμενες από τα αφεντικά τους και 750 καλεσμένοι, ανάμεσά τους 250 πολιτικοί ηγέτες, -η Τσιλέρ (Τουρκία), ο Φουτζιμόρι (Περού), ο Αραφάτ (Παλαιστίνη), ο Λι Πενγκ (Κίνα), ο ηγέτης των κομμουνιστών Ζουγκάνωφ (Ρωσία), ο Παπανδρέου έχουν κατά καιρούς συμμετάσχει- 200 ακαδημαϊκοί και επιστήμονες, ανάμεσά τους πολλοί νομπελίστες και μην ξεχνάμε και τις 250 εξέχουσες προσωπικότητες από τον κόσμο των media -αρχισυντάκτες και σχολιαστές από τις εφημερίδες και τους τηλεοπτικούς σταθμούς με την μεγαλύτερη επιρροή σε ολόκληρο τον πλανήτη. Το WEF επιμένει να χαρακτηρίζεται ως κλαμπ. Οι συναντήσεις τους, σύμφωνα με το λεγόμενά τους, έχουν ανεπίσημο χαρακτήρα και σπάνια καταλήγουν σε κοινές διακηρύξεις. Το κλαμπ, παρόλα αυτά είναι κάπως ακριβό. Για την συμμετοχή στο ετήσιο κλάμπινγκ στο Νταβός απαιτείται η καταβολή τουλάχιστον 20.000 δολλαρίων, που περιλαμβάνει παρακολούθηση ομιλιών -κάθε χρόνο υπάρχουν ομιλητές οι οποίοι "θέτουν τις κατευθύνσεις", φέτος θα είναι ο Κολ, πέρσι ήταν ο Ζουγκάνωφ- επίσης υπάρχουν ξεχωριστές συναντήσεις ανάλογα με το πεδίο της οικονομικής δραστηριότητας και την γεωγραφική περιοχή δράσης. Τα μέλη και οι καλεσμένοι απολαμβάνουν πολιτιστι-

YOU WILL NEVER SUCCEED IN JOINING THEIR CLUB

κά προγράμματα με διεθνείς σταρ, καθώς και εκθέσεις τέχνης. Η οργανωτική δομή του WEF είναι αρκετά περίπλοκη, γι' αυτό θα περιοριστούμε στο να εξετάσουμε τις επιμέρους επτήσεις συναντήσεις στο Νταβός:

- **Η ανεπίσημη συνάντηση των παγκόσμιων οικονομικών ηγετών.** Το παιχνίδι της παγκόσμιας κυβέρνησης με τους 80 πιο ισχυρούς πολιτικούς ηγέτες και τα υψηλά στελέχη των σημαντικότερων οικονομικών οργανώσεων (OECD, WTO, IMF⁶, World Bank⁷). Επίσημα, οι πολυεθνικές δεν συμμετέχουν στη συνάντηση, τους επιτρέπεται όμως να παραβρίσκονται ως σύμβουλοι.
- **Το media κλαμπ του WEF.** Δεν είναι τυχαίο το γεγονός πως οι 250 πιο ισχυροί άνθρωποι των media έχουν το δικό τους κλαμπ στο WEF. Ο στόχος είναι η παγκοσμιοποίηση να πλασαριστεί μέσα από τα MME ως το καλύτερο γεγονός που συνέβη στην ανθρωπότητα μετά τη γέννηση του χριστού. Κατά τη διάρκεια της συνάντησής τους, μαζί με εκπροσώπους πολυεθνικών, αποφασίζουν ποιά θέματα θα απασχολούν τη θεματολογία των MME. Επειδή σε κάθε τομέα η κατάσταση είναι διαφορετική, οργανώνουν επίσης τομεακές συναντήσεις του media κλαμπ του WEF, όπου αποφασίζουν ποιά θέματα είναι σημαντικά για τον τομέα τους.
- **Οι παγκόσμιοι ηγέτες του αύριο.** Αυτό είναι αναμφίβολα το πιο αλαζονικό σχέδιο του WEF. Κάθε χρόνο, τα μέλη του WEF ορίζουν 100 άτομα ως παγκόσμιους μελλοντικούς ηγέτες. Πρόκειται για ανθρώπους από πολυεθνικές, πολιτικές ομάδες, μη-κερδοσκοπικές εταιρείες, media, τον

κόσμο της τέχνης και των γραμμάτων. Η ετήσια παρουσίαση της λίστας πραγματοποιείται στο διμηνιαίο δελτίο του κλαμπ του WEF, που ονομάζεται "World Link". Τα κριτήρια επιλογής είναι τα ακόλουθα:

- α) Πρέπει να έχουν γεννηθεί μετά την 1/1/1956.
 - β) Να κατέχουν μια θέση με επιρροή
 - γ) Να σκέφτονται και να δρουν παγκόσμια
 - δ) Να έχουν ενδιαφέρον για τα κοινά
 - ε) Και, τέλος, να υποστηρίζουν τις αρχές του WEF.
- Οι παγκόσμιοι ηγέτες του μέλλοντος προετοιμάζονται για τους ευγενείς τους στόχους στο Νταβός καθώς και σε ειδικές κατά τόπο και θέμα συναντήσεις.

Για να δοθεί στο κλαμπ ένας αέρας πολιτισμού, έχουν επινοήσει την ετήσια απονομή των βραβείων "Christo". Κάθε χρόνο αυτά απονέμονται σε κάποιους καλλιτέχνες, αν, σύμφωνα με το WEF, αυτοί "έχουν ανακαλύψει τη δύναμη της τέχνης για το φτιάξιμο γεφυρών ανάμεσα στις κουλτούρες, ή ανάμεσα σε εταιρείες και την πολιτική".

Οικονομικές περιοχές

Εκτός από την ετήσια συνάντηση στο Νταβός, που πραγματοποιείται από το 1971, πραγματοποιούνται επίσης μικρότερες συναντήσεις σε καθορισμένους από το WEF οικονομικούς τομείς. Το WEF προωθεί έντονα αυτή τη συγκρότηση διαφορετικών οικονομικών περιοχών (π.χ. ΝΑ Ασία, Ευ-

κόσμου, ενωθείτε!

ρώπη, Αμερική). Σε κάθε περιοχή υπάρχουν διαφορετικές συνθήκες. Φέρνοντας σε κάθε περιοχή σε επαφή τις σημαντικότερες οικονομικές και πολιτικές εξουσίες και τα media θέτουν παγκόσμιες βάσεις για την περαιτέρω παγκοσμιοποίηση της οικονομίας. Οι περιφερειακές συναντήσεις αποτελούν αντίγραφο της συνάντησης του Νταβός, σε ό,τι αφορά την οργάνωση και τη θεματολογία. Για παράδειγμα, τον τελευταίο χρόνο, πραγματοποιήθηκαν συναντήσεις του WEF: στην Κίνα -για 16η φορά, με 300 συμμετέχοντες, ανάμεσά τους πολλοί κυβερνητικοί αξιωματούχοι-, την Ινδία -η χώρα που μπλοκάρισε τις συναντήσεις για τη ΜΙΑ⁸ στον WTO-, η συνάντηση κεντρικής/ανατολικής Ευρώπης -400 συμμετοχές από 40 διαφορετικές χώρες-, η συνάντηση μέσης ανατολής/βόρειας αφρικής -3.000 συμμετοχές από 82 χώρες, με αποτέλεσμα τη συμφωνία MENA, με συμφωνία ελεύθερου εμπορίου που εγγυάται, μεταξύ άλλων, την φωνή των πολυεθνικών στη λήψη κυβερνητικών αποφάσεων που τις αφορούν-. Και υπάρχουν πολλές ακόμα παρόμοιες συναντήσεις σε ολόκληρο τον κόσμο.

Δεν τους λείπουν τα λεφτά

Σύμφωνα με την οικονομική αναφορά του WEF, ο ετήσιος προϋπολογισμός του κλαμπ είναι 25 εκατομμύρια δολάρια. Το WEF εισπράττει χρήματα από τις συνδρομές των μελών και τις συμμετοχές στα συνέδρια. Το ετήσιο συνέδριο μόνο αποδίδει 20.000.000 δολάρια, αλλά υπάρχει οπωσδήποτε πολύ περισσότερο χρήμα που κυκλοφορεί στο WEF. Το WEF διαθέτει αδερφές εταιρείες, όπως αυτή που αναλαμβάνει τη διεξαγωγή των συνεδρίων. Η οικονομική κατάσταση του WEF πάει καλά, και αυτό φαίνεται από το κτίριο του καινούργιου αρχηγείου του WEF, που θα ολοκληρωθεί το Δεκέμβριο αυτής της χρονιάς. "Το καινούργιο αρχηγείο μας ανανακλά την κουλτούρα του WEF".

Ας δούμε τι σημαίνει αυτό. "Η υπευθυνότητά μας απέναντι στο περιβάλλον αποδεικνύεται από το γεγονός πως το κτίριο είναι ενταγμένο στο περιβάλλον, οι στέγες είναι καλυμμένες με πράσινο για ανακυκλωμένο γυαλί, η χρήση της ενέργειας είναι ελαχιστοποιημένη, τα γραφεία βρέσκονται σε ανοιχτό χώρο, που δημιουργεί μια μοναδική, ομαδική κουλτούρα χωρίς ιεραρχίες" (!!!). Το κτίριο θα λειτουργεί επίσης ως κλαμπ για τα μέλη, αποτελεῖται από 25 σαλόνια για συναντήσεις, ενώ επίσης υπάρχουν διάφοροι συνεδριακοί χώροι χωρητικότητας μέχρι 120 ατόμων.

Το "hit parade" του WEF

Κάθε χρόνο το WEF παρουσιάζει μια αναφορά στην οποία γνωστοποιείται πώς προχωρά η φιλε-

λευθεροποίηση σε κάθε χώρα. Η αναφορά φυσικά δεν ξεφεύγει ούτε μια λέξη για τις κοινωνικές συνέπειες της φιλελεύθερης πολιτικής που στοχεύει στην μετατροπή των κυβερνήσεων σε παροχές υποδομής στις πολυεθνικές και την οργάνωση κατασταλτικών μονάδων για την επιτήρηση των δυσαρεστημένων. Η "παγκόσμια αναφορά ανταγωνιστικότητας" επιλέγει την σειρά ενδιαφερόντων που παρουσιάζουν οι διάφορες χώρες για τις επενδύσεις και τί οφείλουν να κάνουν οι διάφορες χώρες για να πετύχουν μια καλύτερη θέση στη λίστα της φιλελευθεροποίησης. "Πιστεύουμε πως η οικονομία μιας χώρας είναι ανταγωνιστική όταν οι θεσμοί και οι πολιτικοί της ενθαρρύνουν και εγγυούνται μακρόχρονη και σύντομη οικονομική ανάπτυξη". Κάθε χώρα ελέγχεται σχετικά με την "ανοιχτή πρόσβαση της οικονομίας της στους ξένους επενδυτές, την ποιότητα της υποδομής, την ελαστικότητα της αγοράς εργασίας, το κρατικό έλλειμμα και την ποιότητα των νομικών και πολιτικών θεσμών". Τα ανομολόγητα όνειρα του WEF αποκαλύπτονται βλέποντας ποιές χώρες έχουν τις καλύτερες θέσεις στην αναφορά του 1996. Πρώτη η Σιγκαπούρη, δεύτερο το Χονγκ Κονγκ. Τα συγχαρητήρια του WEF για το περίφημο κλίμα για τις επενδύσεις και τη γρήγορη οικονομική ανάπτυξη! Αν πιστεύαμε το WEF, θα έπεπε να είναι παράδεισοι. Θα μπορούσαμε όμως να δούμε τις και ως άθλιες τσιμεντοπόλεις όπου οι άνθρωποι είναι στοιβαγμένοι και το μόνο που έχει σημασία είναι το χρήμα. Όλα εξαρτώνται από το τί θεωρείται σημαντικό. Στην τρίτη θέση βρίσκεται η Νέα Ζηλανδία. Είναι επίσης η πρώτη πραγματική χώρα στην λίστα. Η αναφορά του WEF αποκαλεί αυτή την τρίτη θέση μια "ωδή σε 10 χρόνια δομικών και πολιτικών μεταρρυθμίσεων, συμπεριλαμβανομένου του ανοίγματος της οικονομίας της". Από το 1986, κυριολεκτικά τα πάντα ιδιωτικοποιήθηκαν. Ως αποτέλεσμα, οι δείκτες της ανεργίας διπλασιάστηκαν. Στη συνέχεια μειώθηκαν, αυτό όμως έγινε γιατί υπήρξε μια τεράστια στρόφι από την πλήρη απασχόληση στη μερική ενώ επίσης το σύνολο του εργατικού δυναμικού μειώθηκε. Η αγοραστική δύναμη των εργαζόμενων μειώθηκε δραστικά σε αυτή τη δοξασμένη περίοδο και το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης δέχθηκε τις καταστροφικές συνέπειες του φιλελευθερισμού, με περιορισμό των συντάξεων και ουσιαστικά κατάργηση των επιδομάτων ανεργίας.

Το μόνο δυνατό συμπέρασμα, είναι πως μια οικονομία είναι πραγματικά "ανοιχτή και ελκυστική" όταν μια η κυβέρνηση εξασφαλίζει πως όλοι και όλα είναι αναλώσιμα.

Η νέα παγκόσμια τάξη

Δεν είναι υπερβολή να ειπωθεί πως μια παγκόσμια αγορά χωρίς σύνορα για τις εταιρείες επιβάλλεται από τους οργανισμούς που εκφράζουν τα συμφέροντα των πολυεθνικών, όπως το WEF. Το WEF δεν είναι ο μοναδικός τέτοιος οργανισμός. Αντίθετα, οι πολυεθνικές έχουν οργανωθεί σε κάθε δυνατό πεδίο όπου λαμβάνονται αποφάσεις. Το WEF παρόλα αυτά είναι ο οργανισμός που έθεσε την προτεραιότητα του συντονισμού όλων αυτών των δυνάμεων μαζί με τις ελίτ της κοινωνίας, της πολιτικής, της τεχνοκράτες, τους επιστήμονες, τους ακαδημαϊκούς και τα media. Με το συντονισμό όλων των εξουσιαστών, η παγκοσμιοποίηση της οικονομίας μπορεί να οργανωθεί πολύ πιο αποτελεσματικά. Χάρη στη συνεχή αυξανόμενη ανάληψη δραστηριοτήτων και τις συντονισμένες κινήσεις των πολυεθνικών, έχουν σχηματιστεί πανίσχυρα οικονομικά μπλοκ που μπορούν να ανορθώσουν ή να καταστρέψουν την οικονομία κάθε χώρας. Σε αυτή τη "νέα παγκόσμια τάξη" η οικονομική ανάπτυξη είναι ιερή, με το επιχείρημα ότι τελικά όλοι θα ωφεληθούν από αυτή. Το ότι αυτό είναι ένας μύθος γίνεται ξεκάθαρο σε όλο και περισσότερους ανθρωποειδείς. Οι δυσαρεστημένοι δεν μπορεί παρά να αυξηθούν, γιατί σε ολόκληρο τον κόσμο το χάσμα ανάμεσα στους φτωχούς και τους πλούσιους αυξάνεται. Το "φως στο τέλος του τούνελ" που πολλές κυβερνήσεις υποσχονται, αποδεικνύεται ένα καντήλι που σχεδόν έχει σβήσει. Στο μεταξύ, το WEF αναγνωρίζει τα αυξανόμενα σημάδια αντίστασης. Στον εναρκτήριο λόγο του Νταβός το 1996, ο Klaus Schwab και ο Claude Smadja (πρόεδρος και διευθυντής του WEF αντίστοιχα) μίλησαν για πρώτη φορά για τις άσχημες συνέπειες της παγκοσμιοποίησης. Η προειδοποίησή τους πρέπει να θεωρηθεί ως μια αξιοπαρατήρητη εξομολόγηση. Σύμφωνα με τους δύο πρωταθλητές της παγκοσμιοποίησης, αυτή έχει προκαλέσει και προκαλεί κοινωνική αστάθεια, η τεχνολογική εξέλιξη έχει καταργήσει πολλές δουλειές, η διαφορά ανάμεσα στους πλούσιους και τους φτωχούς αυξάνεται, ενώ τα καλύτερα αποτελέσματα των εταιρειών δεν εγγυώνται απαραίτητα εργασιακή μονιμότητα. Δήλωσαν επίσης πως αυτές οι καταστροφικές συνέπειες της παγκοσμιοποίησης μπορεί να θέ-

σουν σε κίνδυνο την πολιτική σταθερότητα των δυτικών δημοκρατιών. Συνεχίζουν λέγοντας πως "η διαδικασία της παγκοσμιοποίησης είναι μη αντιστρέψιμη" και πως "η πρόκληση είναι να αποδειχθεί πως ο νέος παγκόσμιος καπιταλισμός μπορεί να είναι καλός για όλους και όχι μόνο για τους μάντζερ των πολυεθνικών". Από πρώτη όψη, αυτό θα μπορούσε να θεωρηθεί ως μια στιγμή ειλικρίνειας στη ζωή δύο απαιτεμένων, όπως η τελευταία εξομολόγηση ενός ετοιμοθάνατου, όμως υπάρχουν κι άλλα: αυτό που τους απασχολεί είναι η σταθερότητα στην παγκόσμια οικονομία και μιλώντας για αυτά που ήταν έτσι κι αλλιώς ολοφάνερα για πολλούς/ές, απλά ετοιμάζονται να προτείνουν λύσεις. Λύσεις εντός εισαγωγικών, γιατί αυτά που προτείνουν βρίσκονται ήδη εδώ και καιρό στην "παραγγελιά" τους. Οι προτεινόμενες λύσεις δεν έχουν καμμία απολύτως σχέση με τις αιτίες των προβλημάτων.

Θεωρώντας μας ηλίθιους, προτείνουν πως:

- 1) Οι εργάτες πρέπει να είναι πιο ελαστικοί.
- 2) Οι εργάτες πρέπει να εκσυγχρονίζουν διαρκώς την τεχνολογία τους.
- 3) Είναι αναγκαία η πραγματοποίηση μεγάλων έργων υποδομής.
- 4) Η κοινωνική πολιτική πρέπει να "επανεκτιμηθεί".

Μήπως αυτές οι προτάσεις σας θυμίζουν τίποτα;

Είναι τα σλόγκαν που όλοι σχεδόν οι πολιτικοί και οι κυβερνήσεις χρησιμοποιούν απευθυνόμενοι στους ψηφοφόρους. Είναι οι λύσεις που παρουσιάζονται από αριστερά και δεξιά ΜΜΕ εν χορώ. Σε λίγο θα μας κυριεύσει ένα αίσθημα ενοχής επειδή παραλογιζόμαστε ζητώντας ασφάλιση, επειδή ως τεμπέληδες και ηλίθιοι αρνούμαστε να περνάμε τις νύχτες μας εκσυγχρονιζόμενοι για να γίνουμε πιο αποδοτικοί, επειδή είμαστε φανατικοί περιβαλλοντιστές και τολμάμε να διαμαρτυρόμαστε για ένα ακόμα δρόμο που περνά μέσα απ' την αυλή μας, αχάριστοι που μετά από χρόνια εισφορών τολμάμε να ζητάμε υγεία και πρόνοια.

Ο μηχανισμός πλανητικής εκμετάλλευσης που προτείνεται από τις πολυεθνικές, γνωστός και ως παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία, είναι η ρίζα των προβλημάτων. Δυστυχώς, το θαυμάσιο σύστημα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας παραχωρεί στους πεινασμένους εξουσιαστές ολόκληρο του κόσμου τη δυνατότητα να προχωρήσουν στη σύσταση εγκληματικών οργανώσεων, όπως τα κοινοβούλια, ο WTO, η EU, ο OECD, κλπ, κλπ....

Η δική μας αποστολή είναι η αποτροπή της πραγματοποίησης των σχεδίων τους και η δημιουργία μιας κοινωνίας που θα βασίζεται στην ελευθερία, το σεβασμό και την αλληλεγγύη. Η οργάνωση όμως αυτού του αγώνα είναι μια άλλη ιστορία....

★ Για περισσότερες πληροφορίες πάνω στο θέμα αυτό μπορείτε να επικοινωνήσετε με την "Πρωτοβουλία ενάντια στη ΜΑΙ" στις ακόλουθες διευθύνσεις:

T.Θ. 50082
TK 54013
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ή T.Θ. 50067
TK 54013
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Η διεύθυνση της πρωτοβουλίας στην Ολλανδία είναι: **Dutch initiative against MAI**
postbox 2228, 2301 CE Leiden
The Netherlands

Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την MAI στο internet: <http://www.citizen.org/pctrade/mai/html>

Για πληροφορίες σχετικά με την **Peoples' Global Action** (βλ. προηγούμενο φύλλο του ΑΛΦΑ, σελ. 2) στο Internet: <http://www.agp.org>

Σημειώσεις

Όλα τα αποσπάσματα της αυτο-παρουσίασης του WEF έχουν μεταφραστεί από το επίσημο web site του WEF.

Τα ονόματα των διεθνών καπιταλιστικών συμφώνων, οργανώσεων και οργανισμών δίνονται στα αγγλικά, ώστε να υπάρχει η δυνατότητα αναζήτησης σχετικών πληροφοριών σε διεθνείς πηγές. Ακολουθεί ελληνική μετάφραση:

1) **ΕΥ:** Ευρωπαϊκή Ένωση
2) **WTO:** Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου. Δημιουργήθηκε το 1994 για να επιβλέψει την εφαρμογή της GATT.

3) **OECD:** Οργανισμός για την Οικονομική Συνεργασία και Ανάπτυξη

4) **MAI:** Πολυμερής Συμφωνία Επενδύσεων

5) **COREPER:** Διαρκές όργανο τεχνοκρατών στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης με τεράστιες αρμοδιότητες

6) **IMF:** Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Δημιουργήθηκε μετά την καπιταλιστική συνδιάσκεψη του 1944 στο Bretton Woods, που στόχο είχε την καπιταλιστική αναδιοργάνωση του πλανήτη μετά το τέλος του 2ου παγκόσμιου πολέμου

7) **World Bank:** Η Παγκόσμια Τράπεζα, αδερφή οργάνωση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, προδόν επίσης της συνάντησης του Bretton Woods.

8) **ΜΙΑ:** "Πολυμερής Συνθήκη Αναπτύξεων". Πρόκειται ουσιαστικά για τη ΜΑΙ. Η ΜΙΑ προτάθηκε από τον παγκόσμιο καπιταλισμό για εφαρμογή στα πλαίσια του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, ο οποίος διαθέτει δεκαπλάσια μέλη από ότι ο ΟΟΣΑ (OECD), και έτσι καθυστερούσε η υιοθέτησή της, γεγονός που οδήγησε στη δημιουργία της πανομοιότυπης ΜΑΙ στα πλαίσια του OECD.

Βρετανία:

Ανθρακωρύχοι κερδίζουν αποζημιώσεις για βλάβες

Χιλιάδες πρώην ανθρακωρύχοι με αναπνευστικά προβλήματα ετοιμάζονται να μηνύσουν τη βρετανική κυβέρνηση μετά από απόφαση δικαστηρίου που έκρινε ότι η κρατική επιχείρηση άνθρακα (που έχει κλείσει πια) δεν έπαιρνε για δεκαετίες τα απαραίτητα μέτρα για την καταπολέμηση της σκόνης στα όρυχεία.

Οκτώ πρώην ανθρακωρύχοι έφεραν την υπόθεση στο Ανώτατο Δικαστήριο του Λονδίνου. Οι έξι απ' αυτούς κέρδισαν αρχικές αποζημιώσεις μέχρι 9.000 λιρών (περίπου 4.2 εκατομμυρίων δραχμών). Οι δύο απέτυχαν λόγω ανεπαρκών ιατρικών στοιχείων. "Πρόκειται για νομική ιστορία. Η απόφαση αυτή θα οδηγήσει στη μεγαλύτερη αποζημίωση που επιδικάστηκε ποτέ σε βρετανό εργοδότη, ύψους εκατομμυρίων λιρών", δήλωσε ο ένας από τους συνηγόρους των ανθρακωρύχων, οι οποίοι τώρα σκοπεύουν να υποβάλλουν νέα μήνυση για διαφυγόντα κέρδη.

Στην απόφασή του, το δικαστήριο αποφάνθηκε ότι η British Coal "δεν πήρε λογικά μέτρα για να μειώσει τη δημιουργία και διασπορά σκόνης που διεισδύει στο αναπνευστικό σύστημα... από το 1949 μέχρι το 1970, και σε μικρότερο βαθμό αργότερα". Αναγνώρισε ότι "δεν χρησιμοποίησε γνωστές και διαθέσιμες τεχνικές", και γι' αυτό είναι υπεύθυνη για ασθένειες όπως χρόνια βρογχίτιδα και εμφύσημα που απέκτησαν οι εργαζόμενοι της.

Η British Coal είχε φτάσει να απασχολεί ένα εκατομμύριο εργαζόμενους και υπήρξε ο μεγαλύτερος εργοδότης στην Ευρώπη. Οι Συντηρητικοί επί Θάτσερ αποφά-

σισαν τη συρρίκνωση και τελικά την ιδιωτικοποίηση και κλείσιμό της το 1994. Ο αγώνας των ανθρακωρύχων υπήρξε σημείο αναφοράς του βρετανικού εργατικού κινήματος. Η συνδικαλιστική οργάνωσή τους, NACODS, διεξήγαγε δεκαετή δικαστικό αγώνα για τη διεκδίκηση αποζημιώσεων για λόγους υγείας και χρηματοδότησε τις πέντε από τις οκτώ αγωγές. Οι αποζημιώσεις βαρύνουν το υπουργείο Εμπορίου και Βιομηχανίας.

Το μεγαλύτερο δικηγορικό γραφείο που είχε συμμετάσχει στη δικη ανακοίνωσε πως έχει ήδη αναλάβει τρεις χιλιάδες ανθρακωρύχους ως πελάτες. Η ειδική γραμμή που έχει διαθέσει για την υποθεση δέχεται 30 κλήσεις την ώρα.

Ο υπουργός Ενέργειας, John Battle, ανακοίνωσε πως στις αρχές Φεβρουαρίου θα γίνει συνάντηση

μεταξύ εκπροσώπων της κυβέρνησης και ομάδας δικηγόρων που εκπροσωπούν τους ανθρακωρύχους για να πετύχουν συμφωνία σχετικά με τις αποζημιώσεις. Η NACODS δήλωσε ότι η κυβέρνηση Μπλερ έχει την ευκαιρία να δείξει το πραγματικό πρόσωπό της. "Αν και νικήσαμε σήμερα, η κυβέρνηση μπορεί ακόμη να τρενάρει νομικά την υπόθεση ενώ περισσότεροι άνδρες και γυναίκες που δικαιούνται αποζημίωσης πεθαίνουν χωρίς να πάρουν δεκάρα. Αυτό είναι ένα τεστ για τις αρχές του κυρίου Μπλερ. Θα έχουμε κυνική καθυστέρηση ή αξιοπρεπή συμφωνία;". Ο Τόνι Μπλερ δέχτηκε πέρσι πυρά για αναληγσία ακόμη κι από στελέχη της κυβέρνησής του, όταν προχώρησε σε περικοπές πολλών επιδομάτων σε αδύνατες κοινωνικές ομάδες.

Αποτροπή έξωσης κατάληψης στη Βαρκελώνη

Την Τετάρτη 27 Ιανουαρίου, είχε οριστεί ότι θα γίνει η έξωση του κατειλημμένου αυτοδιαχειριζόμενου κοινωνικού κέντρου La Vakeria, στη Βαρκελώνη. Από τις 7 το πρωί, παρά το τσουχτερό κρύο, συγκεντρώθηκαν περίπου 400 άτομα έξω από την κατάληψη και οργάνωσαν χάπενινγκ περιμένοντας την αστυνομία που τελικά δεν εμφανίστηκε. Το απόγευμα, 1500 άνθρωποι διαδήλωσαν ενάντια στην έξωση στο προάστειο Hospitalet, ενώ το βράδυ πραγματοποιήθηκε πορεία στο κέντρο της Βαρκελώνης μετά από κάλεσμα της La Vakeria και του κοινωνικού κέντρου La Hamsa, όπου συμμετείχαν 2.500 ως 3.000 άτομα, με πολύ ισχυρή παρουσία της αστυνομίας. Ο κόσμος χειροκροτούσε και επιδοκίμαζε από τα μπαλκόνια καθώς περνούσε η πορεία.

Η έξωση δεν πραγματοποιήθηκε εξαιτίας της μαζικής κινητοποίησης. Τώρα, πρέπει να εκδοθεί νέα εντολή έξωσης, διαδικασία που μπορεί να πάρει μέχρι και ένα μήνα. Στο πλαίσιο αλληλεγγύης προς την υπό έξωση κατάληψη, στάλθηκαν μηνύματα συμπαράστασης από συλλογικότητες του εξωτερικού, ανάμεσά τους κι από την Ελλάδα.

Η καταστροφή του Αμαζόνιου επιταχύνεται

Το τροπικό δάσος του Δέλτα του Αμαζόνιου καταστρέφεται με ρυθμό 20.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων το χρόνο, σύμφωνα με κυβερνητική έκθεση που παρουσιάστηκε τη Δευτέρα 26 Ιανουαρίου.

Η έρευνα του Εθνικού Ινστιτούτου Διαστημικής Έρευνας (INPE), που βασίστηκε σε φωτογραφίες που τραβήχτηκαν από δορυφόρους, έδειξε ότι 60.250 τετραγωνικά χιλιόμετρα δάσους κόπηκαν, κάηκαν και αποψιλωθηκαν τα έτη 1995 ως και 1997.

Σχεδόν η μισή καταστροφή έγινε το 1995, μετά την υιοθέτηση από την κυβέρνηση της Βραζιλίας ενός σχεδίου οικονομικής σταθεροποίησης που κατά τα φαινόμενα πυροδότησε μια ραγδαία επέκταση των καλλιεργειών στην περιοχή του Αμαζόνιου. Μετά υπήρξε μια πτώση πάνω κάτω στα επίπεδα προ 1995. Κυβερνητικοί παράγοντες εκτιμούν ότι η μείωση αυτή οφείλεται στην αποτελεσματικότητα των κυβερνητικών μέτρων ενάντια στην αποψίλωση του Αμαζόνιου.

Οι ερευνητές είπαν πως εντόπισαν 47 "κρίσιμες περιοχές" σε ένα τόξο που ξεκινάει από τις εκβολές του Αμαζόνιου, στη βορειο-

ανατολική Βραζιλία, και καταλήγει στη δυτική πολιτεία Ασερ, που συνορεύει με τη Βολιβία και το Περού. Το 70% της ζημίας των τελευταίων τριών χρόνων είχε γίνει εκεί, κυρίως σε μικρά κομμάτια, κάτι που σημαίνει ότι οφείλεται σε γαιοκτήμονες που επεκτείνουν τα αγροκτήματά τους.

Οι περιβαλλοντολόγοι είπαν ότι τα αποτελέσματα της έρευνας δεν είναι καθόλου ενθαρρυντικά. "Το μόνο θετικό σημείο είναι ότι δόθηκαν τα στοιχεία στη δημοσιότητα", δήλωσε ο Joao Paulo Carobianco, επικεφαλής Κοινωνικού-Περιβαλλοντικού Ινστιτούτου. Κατά την άποψή του, ο μόνος λόγος που μειώθηκε ο ρυθμός αποψίλωσης του τροπικού δάσους τα τελευταία δύο χρόνια είναι η ασυνήθιστη μεγάλη βροχόπτωση, που παρεμπόδιζε την κοπή και το κάψιμο των δέντρων σε πολλές περιοχές. Παρατήρησε ακόμη ότι η έρευνα δεν έλαβε υπόψη της τις συνέπειες της επιλεκτικής εξύλευσης, η οποία δεν είναι ορατή στις φωτογραφίες των δορυφόρων.

Η περιοχή του Αμαζόνιου που ανήκει στη Βραζιλία είναι η πιο πλούσια σε χλωρίδα και πανίδα περιοχή της γης, και αποτελεί κατοικία πολλών ινδιάνικων κοινοτήτων. Η έκτασή του είναι τέσσερα εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα. Τις τελευταίες δεκαετίες, το 10 % του δάσους έχει αποψιλωθεί για εξύλευση ή για να καλλιεργηθεί. Περιβαλλοντικές οργανώσεις κατηγόρησαν την κυβέρνηση της Βραζιλίας ότι καθυστέρησε την παρουσίαση της έρευνας (που ήταν να δημοσιευτεί πέρσι) για πολιτικούς λόγους. Η ίδια υποστήριξε πως η καθυστέρηση οφειλόταν σε προβλήματα χρηματοδότησης και ανάλυσης των στοιχείων.

Η.Π.Α: Παιδιά μεταναστών σε αγροτικές εργασίες

Οι κακομεϊβόμενοι μετανάστες εργάτες από το Μεξικό και την Κεντρική Αμερική συχνά αναγκάζονται να παίρνουν μαζί τους στη δουλειά στα αγροκτήματα τα ανήλικα παιδιά τους, είτε γιατί δεν έχουν που να τα αφήσουν να τα προσέχουν είτε γιατί δεν τα βγάζουν πέρα οικονομικά.

Στις φάρμες των βορειοδυτικών πολιτειών των Η.Π.Α., οι εργάτες πληρώνονται με βάση το βάρος των φρούτων που συλλέγουν. Επιπλέον, δεν τους παρέχεται ασφαλιστική κάλυψη. Ο μέσος εργάτης χρειάζεται να δουλέψει γύρω στις δέκα ώρες για να πληρωθεί με το βασικό ημερομίσθιο, ενώ ένα μικρό παιδί βγάζει πολύ λιγότερα. Η αμοιβή ανά κιλό παραμένει η ίδια εδώ και μια δεκαετία, ενώ στο ίδιο διάστημα τα κέρδη των μεγαλοκτηματιών έχουν αυξηθεί κατά 40 εκατομμύρια δολάρια. Σε αρκετές περιπτώσεις, εργάτες έχουν απολυθεί επειδή ζήτησαν περισσότερα, προσπάθησαν να απεργήσουν ή ακόμη και ρώτησαν πόσα θα πληρωθούν. Οι εργάτες χωρίς άδεια παραμονής είναι πιο ευάλωτοι στους εκβιασμούς της εργοδοσίας.

Η παιδική εργασία απαγορεύεται στις Η.Π.Α. από το 1938, χιλιάδες παιδιά όμως δουλεύουν κάθε χρόνο στη συγκομιδή στο Όρεγκον και άλλες βορειοδυτικές πολιτείες. Σύμφωνα με το νόμο, όποιος προσλαμβάνει παιδιά τιμωρείται τουλάχιστον με πρόστιμο μέχρι 10.000 δολάρια. Ο μέσος όρος των προστίμων που επιβλήθηκαν πέρσι, πάντως, ήταν μόλις 887 δολάρια. Από την άλλη, ο αριθμός των ελεγκτών της Υπηρεσίας Εργασίας είναι 942 για όλες τις πολιτείες, γεγονός που καθιστά αδύνατο τον επαρκή έλεγχο.

Ουσιαστικά, ο μόνος τρόπος να περιοριστεί η παιδική εργασία είναι να εξασφαλίσουν οι εποχιακοί εργάτες βασικά εργασιακά δικαιώματα, βασικό μισθό, υπερωρίες, διαλείμματα, με τη βοήθεια μιας συνδικαλιστικής οργάνωσης. Έτσι, δεν θα αναγκάζονται να παίρνουν μαζί τους τα παιδιά τους στα χωράφια.

Ειδικό ανησυχούν ιδιαίτερα για τις επιπτώσεις της έκθεσης των παιδιών σε φυτοφάρμακα στην υγεία τους. Έρευνες έχουν δείξει πως τα παιδιά είναι πολύ πιο ευαίσθητα και φοβούνται για αύξηση των κρουσμάτων καρκίνου που πιθανό να φανεί μετά από δέκα ή και είκοσι χρόνια.

Η ειρωνεία είναι ότι οι αμερικάνοι παραγωγοί χρησιμοποιούν το επιχειρήμα της καταπάτησης των εργασιακών δικαιωμάτων και της παιδικής εργασίας για να μπλοκάρουν την εισαγωγή ανταγωνιστικών προϊόντων από το Μεξικό, αν και δεν έχουν πρόβλημα να κάνουν τα ίδια στα αγροκτήματά τους.

Επέμβαση στρατού στη Ζιμπάμπουε

Μετά τις λαϊκές διαδηλώσεις και λεηλασίες καταστημάτων εξαιτίας της μεγάλης αύξησης τιμών βασικών ειδών διαβίωσης, η κυβέρνηση της Ζιμπάμπουε αποφάσισε να χρησιμοποιήσει στρατό κατά των διαδηλωτών. Έξι άτομα σκοτώθηκαν σύμφωνα με επίσημες πηγές, ενώ έχουν γίνει 2.275 συλλήψεις, κυρίως με τις κατηγορίες της στάσης και της λεηλασίας. Ο στρατός χρεώνει τις φτωχοειστικές, κάνοντας έρευνες στα σπίτια για κλοπιμαία. Ανακοινώθηκε πως επανακτήθηκε από το στρατό λεία αξίας 211.000 δολαρίων! Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος δήλωσε ότι οι συλλήψεις θα συνεχιστούν, ενώ η Διεθνής Αμνηστία εξέφρασε την ανησυχία της για τη χρήση του στρατού ενάντια σε άοπλους διαδηλωτές.

Πολλά καταστήματα παρέμειναν κλειστά παρά το γεγονός ότι οι ταραχές έχουν σταματήσει, ενώ και οι συγκοινωνίες δεν λειτουργούν κανονικά, αφού η αστυνομία ανησυχούσε για πιθανή άφιξη στις πόλεις διαδηλωτών από άλλες περιοχές. Την Πέμπτη, μια μικρή αριστερή οργάνωση είχε καλέσει σε απεργία, με μάλλον μικρή ανταπόκριση. Ο επικεφαλής της συνελήφθη την ίδια μέρα ως υποκινητής των επεισοδίων.

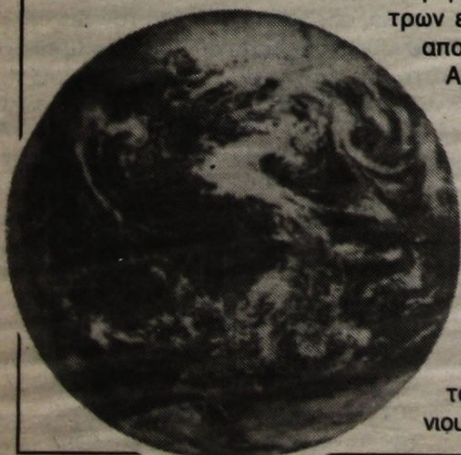
Οι ταραχές, πάντως, που ήταν οι μεγαλύτερες από το 1980, που η χώρα κέρδισε την ανεξαρτησία της, έχουν κλονίσει την κυβέρνηση. Ο πρόεδρος Μουγκάμπε όρισε επιτροπή με σκοπό να ελέγξει όλες τις πρόσφατες αυξήσεις και να προτείνει τρόπους να αποφευχθούν άλλες τόσο μεγάλες στο μέλλον.

Σε κλειστό φόρουμ με επιχειρηματίες, ο Μουγκάμπε δέχτηκε σκληρή κριτική από τους κυρίως λευκούς οικονομικούς παράγοντες της χώρας, που δεν αποδέχονται τον έλεγχο των τιμών και του αντιπρότείνουν να προσπαθήσει να μειώσει τον πληθωρισμό και τα επιτόκια και να αναστείλει την αναδιανομή της γης στους ακτήμονες. Υπάρχουν υπόνοιες ότι οι αυξήσεις είχαν ως στόχο την πρόκληση ταραχών για αυτόν ακριβώς το λόγο.

Τουρκία: Οι δημόσιοι υπάλληλοι στους δρόμους

Στις 24 Ιανουαρίου, περισσότεροι από 25.000 δημόσιοι υπάλληλοι διαδήλωσαν στην Άγκυρα, αποφασισμένοι να συνεχίσουν να διεκδικούν το δικαίωμα στην απεργία και τις συλλογικές διαπραγματεύσεις.

Οι δημόσιοι υπάλληλοι στην Τουρκία αγωνίζονται για τα συνδικαλιστικά τους δικαιώματα εδώ και οκτώ χρόνια, γεγονός που τους κάνει από τι πιο δραστήριες ομάδες εργαζόμενων. Παρά το ότι το ισχύον σύνταγμα της χώρας και η εργατική νομοθεσία δεν αναφέρουν πουθενά το δικαίωμα στο συνδικαλισμό, αυτοί έχουν οργανώσει σωματεία, μέσα από σκληρούς αγώνες. Έχουν πραγματοποιήσει πολλές διαδηλώσεις, μια φορά μάλιστα κατέλαβαν την κεντρική πλατεία Κιζιλάι για δύο μέρες. Κάθε φορά έρχονταν αντιμέτωποι με την αστυνομική βία. Χιλιάδες απ' αυτούς έχουν τιμωρηθεί με πρόστιμα ή δυσμενείς μεταθέσεις για τη συνδικαλιστική τους δράση. Μερικοί έχουν βασανιστεί. Τα συνδικάτα τους έχουν απειληθεί με κλείσιμο από τα δικαστήρια, μάλιστα αυτό των τηλεπικοινωνιών τελικά έκλεισε. Δεν εγκατέλειψαν, όμως τον αγώνα και τελικά το κράτος αναγκάστηκε να αποδεχτεί το δικαίωμά τους στον συνδικαλισμό. Ο σχετικός νόμος, όμως, δεν αποδέχεται το δικαίωμα στην απεργία και τις συλλογικές διαπραγματεύσεις, κάτι που εξουδετερώνει πρακτικά τα συνδικάτα. Γι' αυτό το λόγο οι δημόσιοι υπάλληλοι προχώρησαν σε νέα σειρά κινητοποιήσεων, μέρος των οποίων ήταν και η διαδήλωση στην Άγκυρα.

ABOLITIONISTS:

Το κίνημα για την κατάργηση της δουλείας

Στις 31 Ιανουαρίου του 1865 η δουλεία καταργήθηκε επίσημα στις ΗΠΑ. Ήδη από το 1786 είχαν σχηματισθεί οργανώσεις που απαιτούσαν την κατάργηση της δουλείας. Όσοι συμμετείχαν σε αυτές λέγονταν "abolitionists" από το "abolish" (=καταργώ, εξαλείφω). Στο κίνημα των abolitionists συμμετείχαν φυσικά αφροαμερικανοί, όπως οι Sojourner Truth, Harriet Tubman, Frederick Douglass, William Still κ.α. Συμμετείχαν επίσης ινδιάνοι από τις φυλές Ottawa, Seminole, Shinnecock αλλά και λευκοί, όπως οι Henry David Thoreau, Thaddeus Stevens, Alan Pinkerton, Harriet Stow, William Lloyd Garrison κ.α. Η πιο γνωστή όμως μορφή των abolitionists ήταν ο John Brown, ο οποίος υποστήριζε με πάθος και έμπρακτα την κατάργηση της δουλείας. Στις 16 Οκτώβρη του 1856, ο John Brown και 21 οπαδοί του κατέλαβαν το ομοσπονδιακό φρούριο Harper's Ferry στην πολιτεία Βιρτζίνια, ελπίζοντας να προκαλέσουν μια γενικευμένη ένοπλη εξέγερση ενάντια στη δουλεία. Οι προσπάθειές τους απέτυχαν και όσοι απέμειναν ζωντανοί μετά από τη μάχη που ακολούθησε, συνελήφθησαν. Ο John Brown υπερασπίστηκε τις ενέργειές του στη δίκη του. Εκτελέστηκε με απαγχονισμό στις 2 Δεκεμβρίου του 1859, καταδικασμένος για εσχάτη προδοσία.

Τα αποσπάσματα που ακολουθούν, και που αναφέρονται στους abolitionists και τον John Brown, προέρχονται από το βιβλίο "Direct Action" (Άμεση Δράση) της αμερικανίδας ανάρχης αγωνίστριας Voltairine de Cleyre (1866-1912).

Η ιστορία του κινήματος ενάντια στη δουλεία και του "αμερικανικού εμφύλιου πολέμου" αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα παραδόξα, αν και η ιστορία αποτελεί μια αλυσίδα παραδόξων γεγονότων. Πολιτικά μιλώντας, ήταν οι δουλοκτητικές πολιτείες του νότου που υποστήριζαν τη μεγαλύτερη πολιτική ελευθερία, αντιτιθέμενες σε μια ισχυρή συγκεντρωτική κυβέρνηση, η οποία έλεγαν, και σωστά, πως θα εξελισσόταν σε όλο και εντονότερες μορφές τρανιάς. Όπως κι έγινε. Μετά το τέλος του εμφύλιου πολέμου, η ισχύς της ομοσπονδιακής κυβέρνησης γιγαντώνεται συνεχώς. Οι μισθωτοί σκλάβοι, στους αγώνες του σήμερα, βρίσκονται συνεχώς σε σύγκρουση με αυτή τη συγκεντρωτική εξουσία ενάντια στην οποία είχαν ταχθεί οι δουλοκτήτες (με την ελευθερία στο στόμα και την τυραννία στο μυαλό). Ηθικά μιλώντας, ήταν οι μη-δουλοκτητικές πολιτείες που μιλώντας γενικά υποστήριζαν περισσότερο την ανθρωπινή ελευθερία. Μόνο όμως γενικά. Γιατί στην πλειοψηφία τους οι βόρειοι, συνηθισμένοι να μην υπάρχουν νέγροι σκλάβοι γύρω τους, το θεωρούσαν λάθος, χωρίς όμως να είναι και ιδιαίτερα φανατικοί για την κατάργηση της δουλείας. Μονάχα οι abolitionists, οι οποίοι ήταν και σχετικά λίγοι, βρίσκονταν πράγματι με τη μεριά της ηθικής: γι' αυτούς η δουλεία ήταν το κεντρικό ζήτημα (...)

Όπως είναι φυσικό, ανάμεσά τους υπήρχαν διαφορετικών ειδών άνθρωποι. Υπήρχαν πασιφιστές του δόγματος των κουάκερων, όπως ο Whittier (ένας πραγματικός υποστηρικτής της ειρήνης-με-κάθε-μέσο), υπήρχαν μετριοπαθείς ακτιβιστές, οι οποίοι έβρισκαν πιο εύκολο να αγοράζουν σκλάβους και να τους παραχωρούν την ελευθερία τους και τέλος υπήρχαν άνθρωποι που χρησιμοποιούσαν σε τρομερό βαθμό τη βία, πραγματοποιώντας κάθε είδος βίαιες ενέργειες. Όσο για τους πολιτικούς, ασχολούνταν με κωλυσισεργίες και συμβιβασμούς, ενώ το σύστημα κατέρρεε εκ των έσω και οι οπαδοί της άμεσης δράσης έκαναν ότι μπορούσαν για να μεγαλώσουν τις ρωγμές.

Μια από τις μορφές της άμεσης εξέγερσης ήταν ο "υπόγειος σιδηρόδρομος", το παράνομο δίκτυο φυγάδευσης σκλάβων. Σε αυτό συμμετείχαν πολλοί άν-

θρωποι οι οποίοι ήταν κατά τα άλλα υποστηρικτές της υπακοής στους νόμους. Για παράδειγμα, ο παπύς μου, ο οποίος βοήθησε πολλούς φυγάδες σκλάβους να φτάσουν στον Καναδά. Ήταν ένας πολύ ήρεμος, νομοταγής πολίτης. Συχνά σκεπτομύ πως σεβόταν τους νό-

μους σκλάβους, τον οποίο έψαχνε ένα απόσπασμα, κρυβόταν στο κελάρι τους. Και οι δύο τους ήταν ειρηνιστριες θεοσεβούμενες, του δόγματος των κουάκερων. Αλλά πάνω στο τραπέζι ήταν μια καραμπίνα, που ευτυχώς δεν χρειάστηκε να χρησιμοποιήσουν εκείνο το βράδυ.

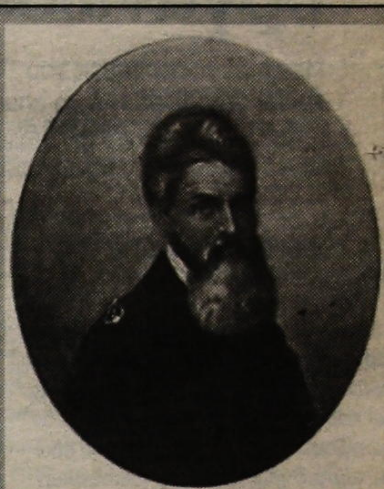
Πως ένα από τα σχέδια του John Brown ήταν η οργάνωση μιας σειράς στρατοπέδων στα βουνά της δυτικής Βιρτζίνια, της Καρολίνα και του Τενεσί, όπου, με τη δράση και τη βοήθεια μουσικών απεσταλμένων, θα οδηγούνταν οι φυγάδες σκλάβοι και θα οργανωνόταν για μια εξέγερση των νέγρων. Η κύρια αιτία της αποτυχίας αυτού του σχεδίου, ήταν η έλλειψη θέλησης ανάμεσα στους ίδιους τους σκλάβους.

Όταν στην συνέχεια οι πολιτικοί, στα πλαίσια των συνεχών παλινδρομήσεων τους, ψήφισαν το νόμο "Κάνσας-Νεμπράσκα" που έλεγε πως το ζήτημα της δουλείας στη δύση θα επιλυόταν από τους ίδιους τους έποικους, οι οπαδοί της άμεσης δράσης έστειλαν ανθρώπους τους για να εγκατασταθούν στα νέα εδάφη.

Οι οπαδοί της δουλείας που είχαν φτάσει πρώτοι, έφτιαξαν ένα σύνταγμα που αναγνώριζε τη δουλεία και τιμωρούσε με ποινή θανάτου όποιον βοηθούσε στη δραπέτευση σκλάβων. Οι πολέμοι της δουλείας, που έφτασαν αργότερα επειδή προέρχονταν από πιο απομακρυσμένες πολιτείες, έφτιαξαν ένα δεύτερο σύνταγμα που δεν αναγνώριζε το πρώτο. Και εκεί γύρω ήταν και ο John Brown, καταφεύγοντας σε κάθε μορφή βίας, είτε ανοιχτή, είτε συνομιτική. Στα μάτια των πασιφιστών ήταν "ένας δολοφόνος και αλογκλέφτης". Και αναμφίβολα είχε κλέψει πολλά άλογα χωρίς να στέλνει προειδοποιητικά μηνύματα για την πρόθεσή του να τα κλέψει και είχε σκοτώσει αρκετούς υποστηρικτές της δουλείας. Κατάφερε να ξεφύγει από αρκετές ενέργειές του πριν την τελική σύγκρουση στο φρούριο Harper's Ferry (...).

Ωστόσο, η ιστορία δεν λάθεψε και η ανθρωπότητα γνωρίζει πως ο John Brown ήταν ένας βίαιος άνθρωπος, με αίμα στα χέρια του, ένοχος για εσχάτη προδοσία, για την οποία και κρεμάστηκε, αλλά η ψυχή του ήταν μεγάλη και ανιδιοτελής και δεν μπορούσε να ανεχθεί το φριχτό έγκλημα της κτηνώδους μεταχείρισης τεσσάρων εκατομμυρίων ψυχών.

Πίστευε ότι ο πόλεμος εναντίον του ήταν ιερός, θεϊκή αποστολή, γιατί πράγματι ο John Brown ήταν θρησκό, οπαδός του πρεβυτεριανισμού.

Η απολογία του John Brown

Αν είχα αναμνηθεί στα γεγονότα, που το παραδέχομαι, όπως παραδέχομαι και ότι αυτό έχει επαρκώς αποδειχθεί, αν είχα αναμνηθεί σε αυτά προς όφελος των πλουσίων, των ισχυρών, των ευφρών, των λεγόμενων μεγάλων, αν είχα υποφέρει και θυσιάσει γι' αυτούς,

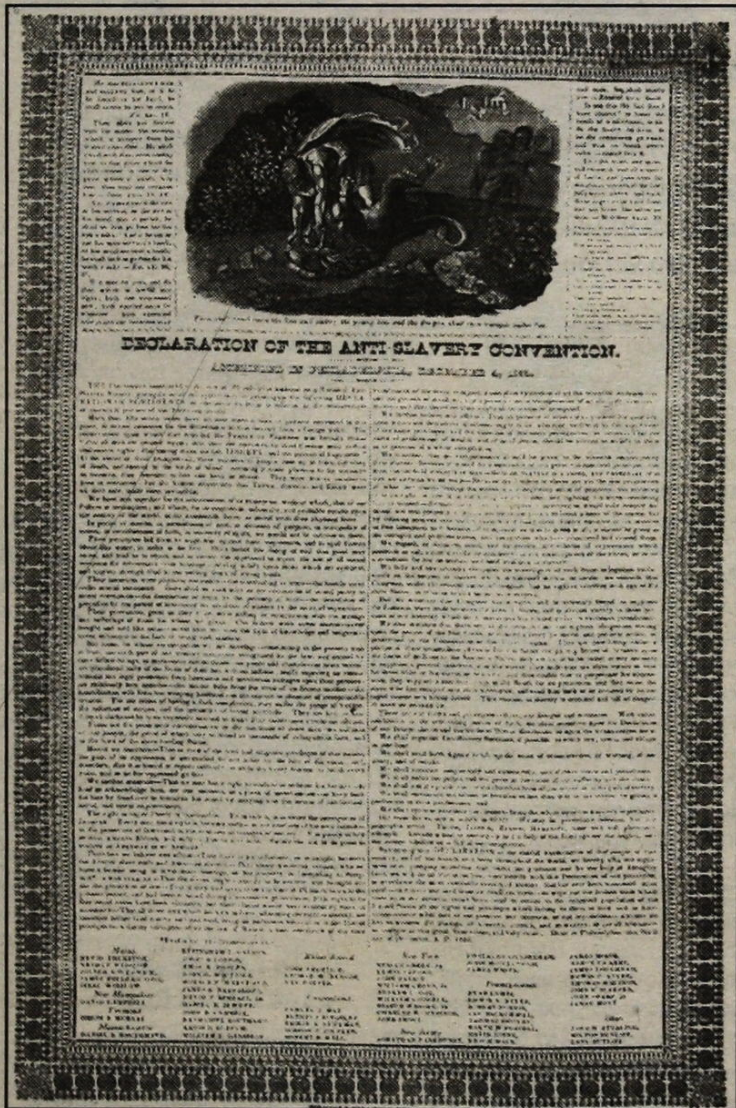
τότε όλοι μέσα σε αυτό το δικαστήριο θα έλεγαν πως οι ενέργειές μου ήταν πράξεις αξίες ανταμοιβής και όχι τιμωρίας. Βλέπω να φιλούν ένα βιβλίο, το οποίο υποθέτω πως είναι η βίβλος ή έστω η καινή διαθήκη, ένα βιβλίο που με δίδαξε πως πρέπει να κάνουμε στους ανθρώπους αυτό που μας κάνουν και πως δεν πρέπει ποτέ να λησμονούμε αυτούς που στενάζουν κάτω από τα δεσμά.

Αυτές τις οδηγίες πάσχισα να ακολουθήσω.

Είμαι ακόμα πολύ νέος για να αντιληφθώ αν ο θεός σέβεται τους ανθρώπους.

Πιστένω πως έχοντας δράσει όπως έδρασα, όπως πάντοτε παραδέχθηκα ότι έδρασα προς όφελος των φτωχών,

δεν έπραξα λάθος αλλά σωστά. Αν τώρα θεωρείται απαραίτητο να δώσω τη ζωή μου για τους στόχους της δικαιοσύνης και χρειάζεται να αναμείξω το αίμα μου με αυτό των παιδιών μου και των εκατομμυρίων που ζουν σε αυτή τη χώρα της σκλαβιάς όπου το δίκαιο εξευτελίζεται από πράξεις σκληρές, άδικες και διαστραμμένες, τότε λέω, ας γίνει έτσι.

Η πρώτη διακήρυξη των οπαδών της κατάργησης της δουλείας

Μους γιατί δεν είχε και πολλές σχέσεις μαζί τους. Ζώντας σε απομακρυσμένη περιοχή, οι νόμοι του ήταν εξίσου απόμακροι και η άμεση δράση απαραίτητη. Αν και νομοταγής, δεν αποδεχόταν κανένα νόμο υπέρ της δουλείας, ακόμα και αν αυτός θα είχε ψηφιστεί με συντριπτική πλειοψηφία και παραβίαζε όποιον νόμο θεωρούσε πως του άξιζε.

Σε πολλές περιπτώσεις, κατά τη διάρκεια των επιχειρήσεων του "υπόγειου σιδηρόδρομου" η βία ήταν αναγκαία και χρησιμοποιούνταν. Θυμάμαι μια παλιά φίλη να μου αφηγείται πως αυτή και η μητέρα της φρουρούσαν μια ολόκληρη νύχτα την πόρτα του σπιτιού τους, ενώ έ-

Όταν, αργότερα, οι βόρειες πολιτείες ψήφισαν το νόμο για το άσυλο στους φυγάδες σκλάβους, οι οπαδοί της άμεσης δράσης άρχισαν να οργανώνουν αποδράσεις σκλάβων. Είναι πολύ γνωστές οι ομαδικές αποδράσεις του Shadrac και του Jerry, οι οποίες οργανώθηκαν από τον περίφημο Gerrit Smith, αλλά και πολλές άλλες επιτυχημένες και αποτυχημένες αποδράσεις. Οι πολιτικοί συνέχισαν να κωλυσισεργούν, ενώ οι πασιφιστές κατείγγηλαν και απομνημόνωναν τους abolitionists (...).

Όσοι διάβασαν την αυτοβιογραφία του Frederick Douglass και τα απομνημονεύματα της Lucy Colman, θα θυμούνται

Αναρχισμός και δημιουργία εναλλακτικών κοινωνικών οργανώσεων

Μετάφραση τμήματος του "What alternative social organisations do anarchists create?" από το "Anarchist FAQ (Frequently Asked Questions)"

Η ουσία του αναρχισμού είναι η αυτοοργάνωση και η αλληλοβοήθεια των ανθρώπων για τη δημιουργία μιας κοινωνίας που θα προστατεύει, θα επεκτείνει και θα εμπλουτίζει την ατομική ελευθερία του καθενός. Έτσι, οι αναρχικοί αναγνωρίζουν τη σπουδαιότητα της εδώ και τώρα δημιουργίας εναλλακτικών οργανωτικών μορφών. Μόνο δημιουργώντας πρακτικές απαντήσεις μπορούμε να αποδείξουμε πως ο αναρχισμός είναι μια πραγματική προοπτική και να εκπαιδεύσουμε τους εαυτούς μας στις τεχνικές και τις υπευθυνότητες της ελευθερίας: "Όσο περισσότερο θέτουμε σε πρακτική εφαρμογή τις αρχές του ελευθεριακού κομμουνισμού στις οργανώσεις μας, τόσο πιο έμπειροι και προετοιμασμένοι θα είμαστε όταν θα έρθει η ώρα της γενικευμένης εφαρμογής τους" (από συνέντευξη μέλους της CNT στον Graham Kelsey, στο "Αναρχο-συνδικαλισμός, Ελευθεριακός Κομμουνισμός και το Κράτος").

Οικοδομώντας το νέο κόσμο μέσα στο καβούκι του παλιού, βοηθούμε να σχηματισθούν οι προϋποθέσεις ώστε οι άνθρωποι να διαχειρίζονται οι ίδιοι τις υποθέσεις τους και να αναπτύσσουν τις ικανότητές τους σε αυτό. Με άλλα λόγια, σχηματίζονται "σχολεία αναρχισμού" που θέτουν τα θεμέλια για μια καλύτερη κοινωνία, ενώ παράλληλα προωθούν και υποστηρίζουν τους κοινωνικούς αγώνες ενάντια στο υπάρχον σύστημα. Οι εναλλακτικές λύσεις στις οποίες αναφερόμαστε δεν αποτελούν πρακτικές που εναντιώνονται ή υποκαθιστούν την άμεση δράση και την ανάγκη για κοινωνικό αγώνα, αντίθετα αποτελούν έκφραση του κοινωνικού αγώνα και μορφή άμεσης δράσης. Είναι το πλαίσιο στο οποίο οι κοινωνικοί αγώνες μπορούν να οικοδομηθούν και να ενισχύσουν τις αναρχικές τάσεις μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία, μέχρις ότου αυτές την καταργήσουν.

Είναι επομένως λάθος να λέγεται πως οι αναρχικοί δεν ενδιαφέρονται για βελτιώσεις της ζωής υπό τον καπιταλισμό. Η ελεύθερη κοινωνία δεν θα ξεφυτρώσει από το πουθενά, αλλά θα δημιουργηθεί από άτομα και κοινότητες με μακρά ιστορία κοινωνικών αγώνων και οργάνωσης. Όπως λέει ο Μαλατέστα: "οι εργάτες, μέσα από τις οργανώσεις που δημιουργήσαν για την υπεράσπιση των συμφερόντων τους, ανέπτυξαν μια συνειδητοποίηση της καταπίεσης που υφίσταται και του ανταγωνισμού που τους διαχωρίζει από τα αφεντικά και ως συνέπεια άρχισαν να οραματίζονται μια καλύτερη ζωή, έμαθαν τον συλλογικό αγώνα και την αλληλεγγύη και κατέκτησαν βελτιώσεις υπό το καθεστώς του καπιταλισμού και της κρατικής κυριαρχίας". Οικοδομώντας ορατά παραδείγματα της "αναρχίας στην πράξη", μπορούμε να

αποδείξουμε πως οι ιδέες μας είναι πρακτικά εφαρμόσιμες και να πείσουμε τον κόσμο μέσα από θετικά παραδείγματα (...)

Όταν αναφερόμαστε στη δημιουργία αναρχικών εναλλακτικών οργανωτικών μορφών υπό τον καπιταλισμό, τις αντιλαμβανόμαστε ως προσπάθειες επαναστατικής ή εξελικτικής ανατροπής του. Προσπάθειες οι οποίες προκαλούν τον καπιταλισμό και το κράτος, όχι οργανωτικές μορφές που αδιαφορούν για την κυριαρχία ή προσπαθούν να ξεφύγουν από αυτή. Μόνο με μια διαδικασία άμεσης δράσης και δημιουργίας εναλλακτικών οργανωτικών μορφών που αναφέρονται στην καθημερινή μας ζωή μπορούμε να επαναστατικοποιήσουμε και να αλλάξουμε τόσο τους εαυτούς μας όσο και την κοινωνία. Μια από αυτές τις μορφές αγώνα, την οποία θα εξετάσουμε στην συνέχεια, είναι και ο **αγώνας μέσω κοινοτικών ενώσεων**

Αγώνας μέσω κοινοτικών ενώσεων

Με αυτό τον όρο εννοούμε τη διαδικασία δημιουργίας συμμετοχικών κοινοτήτων (που στην παραδοσιακή αναρχική φρασεολογία αποκαλούνται "κομμούνες") στο εσωτερικό του κράτους.

Η κοινοτική ένωση είναι βασικά μια δημιουργία των ενδιαφερόμενων μελών μιας κοινότητας που αποφασίζουν να σχηματίσουν μια οργάνωση ώστε να αγωνιστούν ενάντια στην αδικία στην τοπική τους κοινότητα και να πετύχουν βελτιώσεις στα πλαίσια της. Είναι ένας χώρος όπου τα άτομα μπορούν να θέτουν ζητήματα που αφορούν τόσο τα ίδια όσο και άλλους και να αποκτούν τα μέσα ώστε να τα επιτύχουν. Με αυτή την έννοια, είναι ένα μέσο για να αναμειχθούν άμεσα οι άνθρωποι ενός τόπου στη ζωή της ίδιας τους της κοινότητας και να επιλύσουν συλλογικά προβλήματα, δρώντας τόσο ως άτομα όσο και ως τμήμα μιας ευρύτερης κοινωνίας. Έτσι, η πολιτική δεν είναι πλέον μια διαχωρισμένη λειτουργία την οποία επιτελούν μόνο συγκεκριμένοι άνθρωποι (ή πολιτικοί). Αντίθετα, γίνεται κοινό κτήμα και τμήμα της καθημερινής ζωής, στα χέρια όλων. Όπως είναι λογικό, η κοινοτική ένωση, όπως ακριβώς οι συμμετοχικές κοινότητες που θα υπάρχουν σε μια αναρχική κοινωνία, βασίζεται στη γενική συνέλευση των μελών της. Σε αυτήν συζητούνται τα ζητήματα που αφορούν τα μέλη της και οι τρόποι αντιμετώπισής τους. Όπως και στη μελλοντική αναρχική κοινωνία, αυτές οι κοινοτικές ενώσεις πρέπει να ομοσπονδοποιούνται με άλλες ενώσεις

σε διαφορετικές περιοχές ώστε να συντονίζουν κοινή δραστηριότητα και να λύνουν κοινά προβλήματα. Αυτές οι συνομοσπονδίες, όπως οι ίδιες οι βασικές συνελεύσεις των ενώσεων, πρέπει να βασίζονται στην άμεση δημοκρατία, να ορίζουν εκπροσώπους και επιτροπές ώστε να επιβλέπεται η πραγματοποίηση των αποφάσεων των μελών τους.

Οι κοινοτικές ενώσεις μπορούν επίσης να συγκεντρώνουν χρήματα για να στηρίζονται απεργίες και άλλες μορφές κοινωνικής διαμαρτυρίας, να οργανώνουν κινητοποιήσεις και μποϊκοταρίσματα και γενικά να στηρίζουν τους αγώνες άλλων. Οργανώνοντας τις δικές τους μορφές άμεσης δράσης (όπως απεργίες μη καταβολής φόρων και ενοικίων, διαμαρτυρίες για το περιβάλλον κλπ) μπορούν να πλήξουν το κράτος, δημιουργώντας παράλληλα μια αυτοδιαχειριζόμενη υποδομή κοοπερατίβων που θα αντικαθιστά τις παροχές του κράτους ή των καπιταλιστικών εταιρειών.

Έτσι, εκτός από την οργάνωση της αντίστασης στο κράτος και τις καπιταλιστικές εταιρείες, αυτές οι κοινοτικές ενώσεις μπορούν να παίξουν

"Μόνο με μια διαδικασία άμεσης δράσης και δημιουργιών εναλλακτικών οργανωτικών μορφών που αναφέρονται στην καθημερινή μας ζωή μπορούμε να επαναστατικοποιήσουμε και να αλλάξουμε τόσο τους εαυτούς μας όσο και την κοινωνία".

ένα σημαντικό ρόλο στη δημιουργία μιας εναλλακτικής οικονομίας εντός του καπιταλισμού. Για παράδειγμα, ενώσεις τέτοιου είδους μπορούν να συγκροτήσουν μια μουτουαλιστική τράπεζα ή μια ένωση πιστώσεων, συνδεδεμένες με αυτές, που θα επιτρέπουν τη συγκέντρωση ποσών για τη δημιουργία αυτοδιαχειριζόμενων κοοπερατίβων, κοινωνικών υπηρεσιών και κοινωνικών κέντρων. Με αυτό τον τρόπο, θα μπορούσε να αναπτυχθεί ένα σύνολο κοοπερατίβων παράλληλα με μια κοινοτική συνομοσπονδία κοινοτικών ενώσεων και κοοπερατίβιστικων τραπεζών.

Τα τελευταία χρόνια έχουν δημιουργηθεί παρόμοιες κοινοτικές ενώσεις σε διάφορες χώρες με αφετηρία την απάντηση σε συγκεκριμένες επιθέσεις ενάντια στην εργατική τάξη. Στη Βρετανία, δημιουργήθηκαν διάφορες ομάδες γειτονιάς σε ολόκληρη τη χώρα με στόχο την οργάνωση της μη-πληρωμής υποχρεωτικών εισφορών που αποφασίστηκαν από τη συντηρητική κυβέρνηση, τον γνωστό Poll Tax. Δημιουργήθηκαν επίσης ομοσπονδίες τέτοιων ομάδων και ενώσεων με στόχο το συντονισμό του αγώνα, ο οποίος τελικά πέτυχε την απόσυρση του κεφαλικού φόρου (και συνέβαλε στο να συμβεί το ίδιο και με τη Θάτσερ). Στην Ιρλανδία, παρόμοιες ομάδες άρνησης πληρωμής σχηματίστηκαν για να εμποδισθεί η ιδιωτικοποίηση μιας εταιρείας ύδρευσης.

Παρόλα αυτά, πολύ λίγες από αυτές τις ομάδες ενέταξαν στην στρατηγική τους το δυνάμωμα του κοινοτισμού στον τόπο τους, οι λίγες όμως που το έπραξαν αποδεικνύουν την σπουδαιότητα μιας τέτοιας στρατηγικής.

Αυτό μπορεί να φανεί καλύτερα με δύο παραδείγματα κοινοτικής οργάνωσης στην Ευρώπη, το ένα στην

Ιταλία και το άλλο στην Ισπανία:

Το παράδειγμα του Spezzano Albanese

Στην Ιταλία, οι αναρχικοί του Spezzano Albanese έχουν οργανώσει μια πολύ επιτυχημένη Κοινοτική Ομοσπονδία Βάσης (FMB). Αυτή η οργάνωση "αποτελεί μια εναλλακτική απάντηση στην εξουσία του δημαρχείου" και προσφέρει "μια ματιά για το πως θα ήταν μια μελλοντική ελευθεριακή κοινωνία" (όπως λένε τα ίδια τα μέλη της). Ο σκοπός της ομοσπονδίας είναι "να απαντήσει στις ανάγκες στην περιοχή. Παρεμβαίνοντας σε δημοτικό επίπεδο, αναμειγνύμαστε όχι μόνο με τον κόσμο της εργασίας αλλά επίσης με τη ζωή της κοινότητας (...) η FMB παρουσιάζει αντιπροτάσεις (στις αποφάσεις του δημαρχείου), οι οποίες δεν παρουσιάζονται στο δημοτικό συμβούλιο, αλλά στους ανθρώπους της περιοχής ώστε να αυξηθεί η συνειδητοποίησή τους. Το δημαρχείο, είτε του αρέσει είτε όχι, είναι υποχρεωμένο να λαμβάνει υπ' όψη αυτές τις αντιπροτάσεις".

Με αυτό τον τρόπο, οι κάτοικοι της περιοχής λαμβάνουν μέρος στη λήψη αποφάσεων που αφορούν αυτούς και την κοινότητά τους, δημιουργώντας το δίδυμο μιας αυτοδιαχειριζόμενης αντιεξουσίας ενάντια στις τοπικές και τις εθνικές αρχές. Επίσης, λαμβάνοντας μέρος στις αυτοδιαχειριζόμενες συνελεύσεις της κοινότητας, αναπτύσσουν την ικανότητά τους συμμετοχής και διαχείρισης των υποθέσεων τους, αποδεικνύοντας πως το κράτος είναι άχρηστο και βλαπτικό για τα συμφέροντά τους. Εκτός αυτού, η FMB στηρίζει κοοπερατίβες στο εσωτερικό της, δημιουργώντας έτσι ένα κοινοτικό, αυτοδιαχειριζόμενο οικονομικό πεδίο στο εσωτερικό του καπιταλισμού. Μια τέτοια εξέλιξη βοηθά να απαντηθούν τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν στην καπιταλιστική οικονομία οι απομονωμένες κοοπερατίβες. Όλα αυτά έγιναν με ενεργητικότητα "ώστε να συναντηθούν όλα τα ρεύματα, άλλα και τα προβλήματα και οι αντιθέσεις και να βρεθούν λύσεις" στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι κοοπερατίβες.

Το παράδειγμα του Puerto Real

Πριν λίγα χρόνια, σε ένα άλλο σημείο της Ευρώπης, στο Puerto Real της Ισπανίας, η μακρόχρονη και σκληρή δουλειά της CNT είχε ως αποτέλεσμα μαζικές συνελεύσεις των κατοίκων της γύρω περιοχής. Αυτές οι κοινοτικές συνελεύσεις προέκυψαν για να υποστηριχθεί ο αγώνας που διεξήγαγαν οι εργάτες των ναυπηγείων του Puerto Real. Όπως λέει ένα μέλος της CNT "κάθε Τετάρτη, στις πόλεις και τα χωριά της περιοχής πραγματοποιούνταν συνελεύσεις όλων των κατοίκων όπου όλοι όσοι σχετίζονταν με το πρόβλημα (τη διάλυση των ναυπηγείων) είτε ήταν εργάτες στα ναυπηγεία, είτε συγγενείς ή άλλοι (...) συμμετείχαν στη λήψη των αποφάσεων".

Με μια τέτοια λαϊκή συμμετοχή, οι εργάτες των ναυπηγείων νίκησαν στον αγώνα τους. Οι συνελεύσεις συνεχίστηκαν και μετά το τέλος της απεργίας και "κατάφεραν να συνενώσουν δώδεκα διαφορετικές οργανώσεις της περιοχής, που όλες τους πολεμούν τον καπιταλισμό σε διάφο-

ρους τομείς" όπως η υγεία, η φορολογία, οικονομικά, οικολογικά και πολιτισμικά ζητήματα. Πολύ περισσότερο, ο αγώνας "δημιούργησε δομές ολότελα διαφορετικές από αυτές των πολιτικών κομμάτων που λαμβάνουν τις αποφάσεις στην κορυφή και στη συνέχεια τις διοχετεύουν στη βάση. Αυτό που πετύχαμε στο Puerto Real ήταν οι αποφάσεις να λαμβάνονται από τη βάση".

Εκείνες τις ημέρες δημιουργήθηκε ένα ισχυρό κίνημα βάσης, με άμεση δημοκρατία και με μια πολιτική κουλτούρα αντίστασης, όπου οι άνθρωποι αποφασίζουν άμεσα και χωρίς ιεραρχίες για τη ζωή τους. Τέτοιες διεργασίες αποτελούν το έμβρυο των δομών ενός κόσμου βασισμένου στην άμεση δημοκρατία και τη συμμετοχή, με μια ισχυρή και δυναμική κοινοτική ζωή. Γιατί, όπως τονίζει ο Martin Buber στο "Μονοπάτια προς την Ουτοπία", "όσο περισσότερο μια ομάδα ανθρώπων αφήνει τον εαυτό της να αντιπροσωπεύεται από άλλους στα κοινά της ζητήματα, τόσο λιγότερη κοινότητα υπάρχει στη ζωή της και τόσο φτωχότερη γίνεται αυτή".

Η αναρχική υποστήριξη και ενθάρρυνση των κοινοτικών ενώσεων, δημιουργώντας τα μέσα για μια κοινοτική αυτοδιαχείριση, βοηθά στον εμπλουτισμό της κοινότητας αλλά και στη δημιουργία των απαραίτητων για την αντίσταση στο κράτος και τον καπιταλισμό οργανωτικών μορφών. Με αυτόν τον τρόπο, δημιουργείται η αντιεξουσία που θα καταργήσει το κράτος. Επιπλέον, ο συνδυασμός κοινοτικών με εργατικές ενώσεις (όπως στο Puerto Real) παρέχει ένα δίκτυο αμοιβαίας βοήθειας απαραίτητο για την νίκη παρόμοιων αγώνων. Ένα παλιότερο παράδειγμα: Το 1916, στη Γλασκώβη της Σκωτίας, μια μαζική απεργία άρνησης πληρωμής ενοικίων κατάφερε να πετύχει τους σκοπούς της όταν οι εργάτες απήργησαν μετά τη σύλληψη ανθρώπων που αρνούνταν να πληρώσουν ενοίκια.

Παρόμοιες εξελίξεις αποδεικνύουν πως ο Isaac Puente είχε δίκιο όταν έλεγε πως "ο ελευθεριακός κομμουνισμός δεν έχει ανάγκη να εφεύρει τεχνητούς κοινωνικούς σχηματισμούς. Η νέα κοινωνία θα προκύψει φυσικά μέσα "από το καβούκι της παλιάς". Τα στοιχεία της μελλοντικής κοινωνίας υπάρχουν ήδη μέσα στην υπάρχουσα (...) Οι όροι ελευθεριακός και κομμουνισμός ορίζουν δύο αδιαχώριστες αντιλήψεις, αναγκαίες και απαραίτητες προϋποθέσεις της ελεύθερης κοινωνίας: τη συλλογικότητα και την ατομική ελευθερία".

Ο συνδυασμός των κοινοτικών και των εργατικών ενώσεων αποτελεί το κλειδί για τη δημιουργία της αναρχικής κοινωνίας. Οι κοινοτικές ενώσεις, δημιουργώντας την ελεύθερη κομμούνια μέσα στο κράτος, μας επιτρέπουν να μάθουμε να χειριζόμαστε τα ζητήματα που μας αφορούν και να κατανοούμε πως "ένα χτύπημα ενάντια σε ένα/μία είναι ένα χτύπημα ενάντια σε όλους/ες". Έτσι, η δύναμη της κοινωνίας συγκροτείται ενάντια στην εξουσία του κράτους. Το δημοτικό συμβούλιο μπορεί να παραμείνει στα χέρια των πολιτικών, αλλά ούτε αυτοί ούτε η κεντρική κυβέρνηση μπορούν να δρουν χωρίς να λαμβάνουν υπ' όψη τις αντιδράσεις των ανθρώπων, όπως αυτές θα εκφράζονται, θα οργανώνονται και θα ισχυροποιούνται μέσα από τις κοινοτικές ενώσεις και συνελεύσεις.

Μετάφραση: Ν.Ν.